

treball

NÚM. 179 · FEBRER 2009 · PREU: 1,05€

La crisi també té rostre de dona

8 de març - Dia Internacional de les Dones

LA REVISTA D'INICIATIVA PER CATALUNYA VERDS

Publicació fundada el 1936 com a òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

LA REVISIÓ DEL PACTE DE GOVERN HA DE SER EN CLAU SOCIAL

ICV DEMANA EXIGÈNCIA AMB ELS BANCS PER LLUITAR CONTRA LA CRISI

ICV ha fet arribar als socis de Govern un document amb 22 propostes per modificar el Pacte d'Entesa des d'una perspectiva social i ecologista. Les propostes presentades per ICV, tant al PSC com a ERC, s'engloben en les àrees de cohesió social, educació, suport a la creació d'ocupació, habitatge, infraestructures i canvi de model energètic.

ICV reclama que la revisió del Pacte d'Entesa tingui un clar accent social i serveixi per donar una resposta urgent a l'atur i a les necessitats socials més immediates de les persones que estan patint de primera mà les conseqüències de la crisi econòmica. Ampliar el nombre de famílies que actualment es beneficien de la renda mínima d'inserció, una prestació bàsica de 600€ durant 6 mesos, condicionada a què rebin formació, per a aquelles persones que han deixat de cobrar l'atur i ampliar les partides per ajudes de beques menjador són algunes de les mesures que hem situat com a prioritàries de la formació ecosocialista per a la revisió del Pacte d'Entesa.

Actualment 13.940 famílies cobren la renda mínima d'inserció, una xifra que a finals d'any podria augmentar fins a 6.000 noves famílies com a conseqüència de la crisi. El límit d'ingressos per percebre aquesta ajuda és actualment de 4.800€ anuals i plantejarem augmentar-ne el límit a 7.488€ anuals, que permetria que 9.000 famílies més rebessin aquesta ajuda.

Per al Govern català és possible oferir una renda mínima de 600€ durant sis mesos als desocupats que es quedin sense prestació, reorientant les prioritats fins assolir l'acord de finançament, però intentant que hi hagi un nou model per garantir que famílies no es quedin desprotegides.

- Iniciativa Verds demana 600 euros mensuals per als aturats i les aturades que deixin de percebre qualsevol tipus de prestació.

- És inacceptable que el Govern espanyol segueixi posposant el nou acord de finançament; cada vegada són més urgents respostes per fer front a la crisi econòmica.

El conjunt de les 22 propostes presentades per ICV, tant al PSC com a ERC, s'engloben en les àrees de cohesió social, educació, suport a la creació d'ocupació, habitatge, infraestructures i canvi de model energètic.

Ahora, el secretari general d'ICV, Joan Herrera, ha mostrat el seu cansament davant els reiterats incompliments per part del Govern espanyol dels terminis per al nou acord de finançament per Catalunya i ha dit que "és inacceptable continuar posposant el nou acord de finançament. Ja n'hi ha prou, cada vegada són més urgents respostes per fer front a la crisi econòmica. No pensem esperar *sine die* l'actualització de l'acord d'Entesa perquè calen respostes de manera immediata per a les famílies i per a la gent amb problemes" ha remarcat Herrera.

També relacionat amb finançament i Pacte d'Entesa, el secretari general ecosocialista ha avançat que la formació ecosocialista farà pedagogia als barris més desfavorits per vincular la necessitat del nou finançament amb les respostes a la crisi. "És molt important deixar molt clar que els recursos no aniran destinats a eixugar dèficit sinó a impulsar polítiques socials al servei de la gent que més ho necessita", ha puntualitzat Herrera.†

CAMPANYA DE JEV CONTRA LA CRISI: "EL NOSTRE TREBALL, ELS SEUS BENEFICIS. QUE ELS PODEROSOS PAGUIN LA CRISI!"

Una acció directa de Joves d'Esquerra Verda en què es va simular l'entrega de diners, sense condicions, de Zapatero al màxim dirigent del Banco Santander, Emilio Botin, ha servit de tret de sortida a la campanya d'abast nacional que JEV ha iniciat contra la crisi, sota el lema "El nostre treball, els seus beneficis. Que els poderosos paguin la crisi!".

El seu coordinador nacional, Míquel Ángel Díaz, va denunciar que en els últims 12 anys els governs de Zapatero i d'Aznar no han fet els deures i han impulsat un model productiu basat en el totxo i en activitats de poc valor afegit. "Ara cal rellançar l'economia i impulsar un canvi de model productiu basat en activitats de més valor afegit", ha remarcat. Díaz ha explicat que la campanya constarà de 8.000 cartells, 15.000 adhesius i una edició temàtica de la revista de l'organització, el Jovent, que es repartiran arreu del territori. Així mateix, es duran a terme rodes de premsa i actes de presentació a tot Catalunya a partir de la setmana vinent.

El coordinador nacional de JEV ha conclòs "que no pot ser que la gent jove patíssim la precarietat laboral en època de creixement econòmic i ara, amb una crisi sense precedents, siguem també les persones més afectades i amb les quals la crisi s'acarnissa, especialment si aquests joves són dones i persones migrades".†

Imatge del cartell editat per JEV

JOAN HERRERA INTERPEL·LA EL MINISTRE SOLBES PER GARANTIR QUE EL CRÈDIT ARRIBI A FAMÍLIES I A EMPRESES

La moció aprovada parcialment insta el Govern a desenvolupar mesures per tal que el subsidi d'atur, les prestacions assistencials o el sou no puguin ser embargats en cas d'execució hipotecària.

Davant la impressió que el crèdit no arriba a les famílies ni a les empreses, tal i com ho confirmen les enquestes del Banc Central Europeu i de les Cambres de Comerç, i constatant que les entitats financeres han acudit a les subhastes per a l'adquisició d'actius financers (dels 30.000 milions d'euros inicials ja se n'han destinat 14.000 en les tres primeres subhastes), Joan Herrera va interpel·lar el ministre d'Economia i Hisenda i va denunciar la manca de control i la manca d'efectivitat de les mesures aprovades pel Govern.

El fons per a l'adquisició d'actius i l'atorgament d'avalis havien de servir perquè el crèdit arribés a famílies i a empreses i, fins ara, les entitats financeres no han donat resposta a les necessitats de crèdit, sinó que estan cobrint les previsions d'increment de la morositat que s'ha triplicat al llarg de l'any 2008 i podria superar el 7% l'any 2009, així com els problemes de venciment de la devolució dels préstecs exteriors que per a l'any 2009 superen el 80.000 milions d'euros.

En la seva intervenció, el diputat Joan Herrera reclamava a Solbes passar de la paciència il·limitada amb les entitats financeres a l'exigència, amb transparència, exigència i participació d'àmbit públic.

La interpel·lació urgent i la moció subsegüent tenien com a finalitat establir condicions a les entitats financeres que acudeixen a la compra d'actius financers i a l'atorgament d'avalis, iniciar la reestructuració de l'ICO -Institut de Crèdit Oficial-, obrir noves línies d'avalis per a l'accés al crèdit per a habitatge protegit i per a la petita i mitjana empresa, incrementar les línies de finançament de l'ICO dirigides a les PIMES i obrir la possibilitat de la compra de titularitat d'institucions financeres.

D'entre les condicions que Joan Herrera reclamava vincular als fons per a l'adquisició d'actius i a l'atorgament d'avalis destaquen: l'increment dels préstecs a consumidors i PIMES i l'augment dels índexs de subrogació de préstecs hipotecaris a compradors, especialment en els casos d'habitatge protegit.

Cal passar de la paciència il·limitada amb les entitats financeres a l'exigència continuada, amb transparència, i participació d'àmbit públic.

Paral·lelament Herrera demanava la supeditació de bancs i caixes que facin ús del pla de rescat a la renúncia del repartiment de dividends en metàl·lic, així com a limitar les retribucions dels grans executius i membres dels consells d'administració de bancs i caixes d'estalvi.

La moció resultant de la interpel·lació contenia nou punts, dels quals es va aprovar el relatiu a l'adopció de mesures per limitar l'embargament en casos d'execució hipotecària.†

JOAN SAURA ACONSEGUEIX 800 MILIONS D'EUROS PER A CATALUNYA

Els projectes acordats per Saura i Salgado, més els 4.006 milions previstos en els Pressupostos Generals de l'Estat, sumen una inversió de més de 4.806 Me per al 2009 a Catalunya, complint així exhaustivament l'Estatut.

Salgado i Saura, al Palau de la Generalitat Foto: Ruben Moreno

La comissió bilateral presidida per Joan Saura i Elena Salgado ha acordat una llista de projectes que contemplen una inversió de 453 milions d'inversions de Foment en la millora de la xarxa ferroviària i de carreteres, 224 milions es destinaran a infraestructures vinculades als cicles de l'aigua i regadius i 83,1 Me es destinaran a I+D+I i 39'40 Me a actuacions industrials.

Així, els projectes acordats ascendirán a un import de 800'13 Me, que es desglossen de la següent manera:

El Ministeri de Foment invertirà 453 Me addicionals a l'inicialment previst en els Pressupostos Generals de l'Estat 2009. Aquesta quantitat addicional es destinarà a l'impuls de noves actuacions en ferrocarrils i carreteres.

230 Me es destinaran a actuacions en la xarxa ferroviària. En concret, ADIF invertirà 170 milions en diferents actuacions de seguretat, instal·lacions logístiques, millora de les estacions i accessibilitat, entre altres. També es destinaran 60 milions a millorar les infraestructures, les vies i les instal·lacions de les línies convencionals.

- L'acord aconseguit és un èxit per a Catalunya i per al Govern d'esquerres.

- 230 milions d'euros es destinaran a actuacions en la xarxa ferroviària.

- 199 milions d'euros es destinaran a actuacions relatives al cicle de l'aigua.

El Ministeri de Medi Ambient invertirà a Catalunya 224'5 milions més dels inicialment previstos en els Pressupostos d'aquest any. D'aquests, 199 Me es destinaran a actuacions relatives al cicle de l'aigua (programes de sanejament i qualitat de les aigües urbanes; ampliacions de les estacions depuradores d'aigües residuals de Gavà-Viladecans i Sant Feliu de Llobregat, etc). Dins d'aquest àmbit, destaca també la inversió en el pla sectorial d'abastiment d'aigua, que inclou la dessalinitzadora del Baix Llobregat i la connexió ITAM Tordera-ETAP Cardedeu. A més, 17 milions es destinaran a regadius i més de 7 milions a inversions en camins.

El Ministeri de Ciència i Innovació destinarà a Catalunya 83'1 milions addicionals per a inversions en I+D+I (20Me) i per a la realització d'obres, equipaments i instal·lacions per a les universitats Pompeu Fabra (10Me); Politècnica de Catalunya (11Me); Universitat de Barcelona (13Me); Rovira i Virgili (7'9Me), etc.

Pel que fa al Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme, Catalunya rebrà una inversió addicional, com a conseqüència de l'aplicació de la Disposició Addicional Tercera, de 39'4 Me. Una part important d'aquesta inversió anirà destinada a la promoció comercial i la internacionalització de les empreses; telecomunicacions (10Me) i Pla d'Actuacions de la TDT.

ICV S'ADHEREIX A LA CAMPANYA DE GREENPEACE "JO SÓC ANTINUCLEAR"

Els i les dirigents ecosocialistes van participar en l'activitat de l'organització ecologista per demanar el tancament de Garoña.

La formació ecosocialista s'ha adherit a la campanya "Jo sóc antinuclear" que està impulsant Greenpeace per demanar el tancament de les centrals nuclears. Per això, el cap de llista a les eleccions europees i eurodiputat d'ICV, Raül Romeva, el conseller de Medi Ambient i Habitatge, Cesc Baltasar, el segon i la cinquena tinents d'alcalde d'ICV-EUiA a l'Ajuntament de Barcelona, Ricard Gomà i Imma Mayol, el diputat d'ICV-EUiA al Parlament, Daniel Pi, i la coordinadora nacional de JEV, Janet Sanz, van participar en l'activitat organitzada per Greenpeace "12 hores de lectures públiques contra l'energia nuclear" que va tenir lloc a la plaça Sant Jaume de Barcelona.

La jornada reivindicativa va servir per demanar al Govern espanyol el tancament de les centrals nuclears, començant per Garoña a la que se li acaba la vida útil el 5 de juliol i l'organització ecologista demana que no se'n renovi la concessió. La campanya de Greenpeace s'emmarca en la recollida de signatures "Jo sóc antinuclear" que servirà per demanar "un futur sense energia nuclear".

Aquesta adhesió és una acció més de la formació ecosocialista per demanar el tancament de les centrals nuclears. Així, el portaveu ecosocialista al Congrés, Joan Herrera, ja va presentar el 29 d'octubre passat una Proposició de Llei per al tancament de Garoña, que finalment no va prosperar pels vots en contra de PSOE, PP i CiU.

Romeva i Gomà, en un moment de la jornada reivindicativa

EDITORIAL

UNA LLEI D'EDUCACIÓ DE PAÍS

Després dels intensos mesos de gener i febrer, on s'han celebrat 67 compareixences al Parlament de Catalunya al voltant de La Llei d'Educació de Catalunya (LEC), el procés de discussió de la Llei ha entrat en el seu moment decisiu.

ICV té avui com a objectiu fonamental aconseguir el consens polític, social i educatiu imprescindible en la LEC. Avui és clau reconduir el text de la Llei per tal d'aconseguir aquest consens social més ampli possible, sumant-hi aquells que hauran d'aplicar la Llei quan s'aprovi com són alumnes, famílies, docents i professionals. Només assolint aquest objectiu la futura Llei serà una veritable Llei de país.

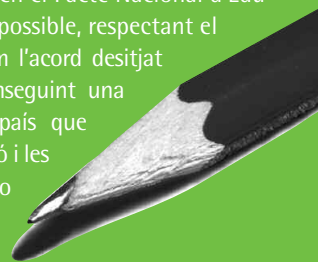
És per això que el grup parlamentari d'ICV-EUiA ha presentat més de 100 esmenes a la nova Llei d'Educació de Catalunya, que recullen bona part de les demandes de l'AJEC, la FAPAC, la FAPAES, CCOO, UGT i la FMRP.

Les esmenes d'ICV van encaminades a garantir una xarxa única d'escoles on tots els centres que reben fons públic tinguin els mateixos drets i les mateixes obligacions. La gratuïtat, l'accés en condicions d'igualtat, l'escolarització mixta i equilibrada són elements fonamentals que han de ser jurídicament exigibles a les escoles que reben fons públics.

Alhora, les més de 180 esmenes presentades conjuntament pels grups que donen suport al Govern, així com les esmenes presentades també en solitari per ERC, donen la raó a aquells que vàrem rebutjar el text el passat més de juliol, ja que el consideràvem precipitat i lluny del consens necessari per iniciar un procés de debat.

L'èxit de la futura LEC no dependrà només de les forces polítiques que li donin suport, sinó també de si és capaç de respondre a les necessitats de l'educació a Catalunya. Avui el gran repte de la LEC és acabar amb el caràcter dual i mancat d'equitat del nostre sistema educatiu, herència dels governs de dretes de CiU. Els darrers anys, el Govern d'esquerres ha apostat per l'educació pública en augmentar el pressupost d'educació un 76% en cinc anys i en contractar més de 20.000 nous mestres. La Llei, per tant, ha d'avançar en la mateixa direcció.

En definitiva, si en el Pacte Nacional d'Educació l'acord va ser possible, respectant el Pacte també tindrem l'acord desitjat per la Llei, tot aconseguint una Llei d'educació de país que combati la segregació i les desigualtats per no legalitzar-les, ni legitimar-les.

treball

ANY 18 - NÚM. 179 - FEBRER 2009

DIRECTOR: David Cid

CONSELL DE REDACCIÓ:

Pep Altayó, David Cid, Sergi de Maya, Jesús Hernández, Gabriel Losada, Marta Martínez, Clara Rodríguez i Anna Sanz.

CORRECCIONS: Mercè Canals

MAQUETACIÓ: Enrique Esteve

FOTOS: Departaments de Publicacions i Comunicació d'ICV

COL·LABOREN EN AQUEST NÚMERO:

Ricard Gomà, Joan Saura, Francesc Baltasar, Carme Garcia, Miquel Llugany, Marià Hispano, Antònia Castellana, Joan Olóriz, Quim Fornés, ICV Barcelona, ICV L'Hospitalet, Àmbit de Cultura d'ICV, Joves d'Esquerra Verda, Dones amb Iniciativa, Laia Herrera, Romuald Grané, Josep Altayó, Bernat Castany, Jordi Calvo i Marc Giménez

REDACCIÓ: Ciutat, 7 08002 Barcelona

TEL.: 93 301 06 12 FAX: 93 412 42 52

CORREU ELECTRÒNIC: treball@iniciativa.cat

WEB: <http://www.iniciativa.cat>

IMPRESSIÓ: Rotimprès

DIPÒSIT LEGAL: B-36.406.91

EDITA: Fundació Nous Horitzons (NIF: G-60193331)

Treball no es responsabilitza necessàriament de les opinions que expressen els articles signats

PINZELADES PER A UNA NOVA POLÍTICA EMANCIPADORA

Ricard Gomà
Tinent d'alcalde d'Acció Social i Ciutadania de Barcelona

En aquestes ratlles no apporto pautes d'anàlisi sobre realitats concretes, ni sobre el treball polític d'ICV, ni sobre aspectes ideològics de l'esquerra verda. Intento situar la reflexió en uns altres paràmetres. Són cinc pinzellades a l'entorn d'idees, que crec definidores, d'una manera diferent d'entendre la política. Com a espai d'exploració constant cap a l'emancipació personal i col·lectiva; que convoca valors i idees, però també actituds i emocions. Uns codis per desxifrar des d'altres angles les contradiccions i les esperances.

1. Tenim per objectiu deixar a les generacions futures un món infinitament millor. Caldrà aprofitar qualsevol ocasió per transformar les coses. Per petita que sigui l'ocasió i per petit que sigui el canvi. S'han de posar en valor les fites assolides; cada esforç ha estat imprescindible i fonamenta la necessitat de perspectives emancipadores noves: cal ser fidels al futur. Reconèixer la magnitud dels canvis, no banalitzar-los. I evitar tendències claudicants o només resistencials. Necessitem rebel·lia creativa, transgressió reflexiva, inconformisme constructiu. La nova política arrela en valors (autonomia, generositat), expressa actituds (senzillesa, respecte), reconeix identitats (les diferències estimulen, els vincles reconforten) i adopta la perspectiva de les persones vulnerables.

- Tenim per objectiu deixar a les generacions futures un món infinitament millor.

- L'espai de la transformació és la vida quotidiana.

2. L'espai de la transformació és la vida quotidiana. No existeixen *el sistema* ni *les estructures*, en abstracte. Aquests conceptes són pistes falses que fan el joc als poderosos. El que existeix són relacions concretes de desigualtat i de dominació. I el que cal és transformar-les, una a una, en relacions d'igualtat i fraternitat. Les persones són les protagonistes del canvi. Des de la subjectivitat s'han d'obrir espais de construcció d'una nova *ètica del nosaltres*, una infraestructura moral generadora de dinàmiques per una societat on siguin possibles vides autodeterminades, projectes personals lliures, diversos i tots realitzables en igualtat. Trajectòries individuals que han de ser coherents amb les utopies col·lectives que somiem. És, per exemple, en la pràctica de la paternitat cuidadora, corresponsable i paritària, que es construeix -ara sí- l'home nou. Cap finalitat no justifica els mitjans. Són els mitjans els qui incorporen els valors de les finalitats. A *l'establishment* se'l confronta des de la confiança de reconèixer la bondat en la mirada de les persones. I des de la determinació de fer-ho.

Gomà, a l'acte per a la despenalització del "top manta", celebrat a la Facultat de Filosofia de la UB, el passat 4 de març

3. Els relats emancipadors s'han de poder traduir en pràctiques que impactin els àmbits de la vida quotidiana (barris, escoles, fàbriques...) cap a la superació de les dominacions existents: en el compromís diari hi ha la prova del valor de cada somni. Hi ha moltes maneres de lluitar per un món millor, cadascuna aporta coses necessàries. Cal reconèixer amb empatia les opcions dels altres, posar mútuament en valor formes d'acció, restar oberts als aprenentatges en el procés de canvi social. Les múltiples trajectòries inscrites en l'experiència vital configuren la *infraestructura* de la nova política. S'han de teixir ponts de diàleg entre relats d'emancipació diversos. Calen moviments socials transgressors, un teixit associatiu dens i arrelat, xarxes comunitàries amb vocació de solidaritat, actors polítics i governs honestos. I per damunt de tot calen ciutadanes i ciutadans crítics, activistes i responsables, perquè, com deia Pocho Lepratti, *una xarxa de formigues pot més que un elefant*.

4. S'han de transgredir de forma creativa les seguretats ideològiques heretades. Cap d'elles no pot ja capturar la complexitat del món d'avui. Són moltes i molt canviants les dimensions de la injustícia (i les dimensions de l'esperança). Cal posar en contacte sensibilitats diverses per tal d'articular alternatives agosarades. Eines per superar el consum insostenible, la desigualtat de gènere i l'exploració laboral. I també l'especulació, la mercantilització de les necessitats i la xenofòbia. Superar l'adulocràcia, l'aïllament de la gent gran, la negació d'afectes i la manca de temps per a les relacions familiars i d'amistat. El futur, que només existeix en la mesura que es realitza en el present, serà policromàtic: sostenible, paritari, intercultural.

Ricard Gomà, durant un acte d'ICV

I de pobles lliures. Amb una renda bàsica que garanteixi el dret de tothom a l'existència digna, i a partir de la qual cadascú pugui anar teixint autonomia i vincles, des de l'ètica de la igualtat i la generositat solidària. Aquest futur no serà mai el resultat de cap utopia finalista elaborada per cap cosmovisió política. Serà un procés constant cap a la *democràcia radical de les persones*, sense punt i final. La nova política implica no sacrificar mai la quotidianitat -amb la seva càrrega transgressora- en l'altar de les abstraccions.

5. Les transformacions han d'acollir dinàmiques socials que no s'expressen intencionalment en clau emancipadora, però que vehiculen valors de solidaritat. La nova política necessita idees i valors. Però també emocions (una altra sentimentalitat és possible). Cal defensar principis amb somriures. La rebel·lia creativa ha de saber declinar els temps de la tendresa. Les idees de fort contingut emocional s'han d'incorporar com a motor de canvis profunds: no és possible transformar sense suscitar un marc compartit d'esperança. A la nova política no li hauriem de demanar massa, és tan imperfecte com qualsevol altre aspecte de la vida. Només hauriem d'exigir-li (d'exigir-nos, per tant) un altre món necessari: sense pobresa, habitable ara i en el futur, i amb llibertats reals per a tothom.†

CARTES AL DIRECTOR

Envia les teves opinions

Les podeu fer arribar a treball@iniciativa.cat
Cal posar un títol, el vostre nom i cognoms i l'agrupació a la que pertanyeu.
Extensió màxima: 1.000 caràcters.

Us animem a participar-hi!

MÓN LOCAL

Envia les teves notícies locals

JOSEP PÉREZ MOYA

DIRECTOR DEL SERVEI CATALÀ DE TRÀNSIT

Pérez Moya té 57 anys. Nascut a El Prat de Llobregat, va ser regidor de mobilitat i transport d'aquesta localitat. Des del 2006 és director del Servei Català de Trànsit. Des del Govern ha treballat en l'aplicació de mesures innovadores com la reducció de velocitat a 80 km/h als accessos de Barcelona o la recentment aprovada limitació de velocitat variable.

“NOMÉS 8 SEGONS MÉS, SUPOSEN UN 30% MENYS DE SINISTRALITAT”

| Entrevista Jesús Hernández

Ja fa unes setmanes que està en marxa la mesura de limitació de la velocitat variable, com està funcionant aquests primers dies?

Els resultats encara han d'esperar però els primers indicadors són positius. El balanç és més per impressions i per primers indicadors. Tot just portem 40 dies, per fer un balanç seriós necessitem més temps per avaluar la tendència de millora.

Alguns grup polítics de l'oposició, i alcaldes del PSC actuant de manera deslleial, s'hi han posicionat en contra. Creus que si CiU governés s'atreveria a revocar la mesura?

No sé si s'atrevirà a revocar-la. Però el que hem de fer és crear la consciència ciutadana del que representen aquestes mesures perquè socialment no sigui possible. És una mesura que a la resta d'Europa funciona, no trobo cap argument perquè aquí s'hagi de treure.

Per què han sorgit tantes veus contràries a la limitació variable?

Amb el tema del trànsit passa com el futbol, tothom n'opina. Darrere hi ha un element cultural, ja que es fa de la velocitat i del cotxe una icona de l'individualisme i dels drets individuals, malgrat que aquests colisionin amb drets col·lectius. Per tant, la queixa de fons és el dret a córrer tot el que un vol i a ocupar l'espai públic com un vol.

Una societat que vol anar cap a un model sostenible de la mobilitat ha de defensar que l'espai públic compartit ha de ser respectat. Em resulta inconcebible que l'oposició i determinats sectors qüestionin una mesura que està reduint en més d'un 30% la sinistralitat, quan la pèrdua de temps és de 8 segons per quilòmetre recorregut. A més a més, amb la velocitat variable l'objectiu és reduir la congestió. Fas que la gent estigui menys temps en un tram concret i aturi i arrenqui més vegades el vehicle, cosa que redueix el risc d'accident fruit de les aturades brusques.

Es reduiran les congestions... Hi haurà algun moment en el que anant a 80 arribarem abans que quan anàvem a 100?

Sí. Amb la velocitat variable arribarem abans. Pot semblar un contrasentit, però això és fruit de què la mesura facilita la dilució de la congestió. La congestió es produeix per les frenades sobtades, que evitem amb la velocitat variable. Alhora es redueix el risc d'accident i en reduir els accidents també es fa que hi hagi menys congestió.

Com valores que el Govern de l'Estat planteji estendre la mesura de la limitació variable de la velocitat a altres ciutats?

És una tendència de caràcter europeu. Que ho faci el Govern espanyol forma part de la lògica que en tota la gent que estem treballant en qüestions de trànsit hi ha un consens de què aquestes mesures són imprescindibles. No pot haver-hi cap pas enrere.

Hi ha ciutadans que acusen aquestes mesures de recaptatòries, què els diries?

Parlem del que representa una mort i dels milers de persones que queden greument ferides. L'any 2007 a Catalunya vam tenir 25.000 accidents i 32.000 víctimes, entre morts i ferits. Tots els estudis diuen que reduint 10 km/h podem arribar a guanyar un 20% en seguretat vial. Quin valor tenen 32.000 ferits o 400 morts a l'any? Tot per anar 10 o 20 km/h més de pressa? És absurd. Socialment és absurd.

ICV gestiona les polítiques de trànsit de Catalunya des del 2006. Quines han estat les línies d'actuació? En què s'ha innovat?

El més important per nosaltres és complir l'objectiu marcat per la Unió Europea de reduir el 50% la sinistralitat respecte l'any 2000. Hem tancat el 2008 consolidant aquest 50% de reducció de sinistralitat. A més de la seguretat, hem tingut altres tres objectius. Primer, hem introduït altres valors com el treball d'educació i formació. Segon, gestionem el trànsit en benefici de la ciutadania: reducció de les congestions per al guany en temps i reducció de consums, impulsant la cultura del canvi modal, reduir emissions, etc. I tercer, també hem modernitzat la informació al ciutadà, s'ha avançat en l'element de telematització i l'ús de les noves tecnologies, tant per fer gestions com a nivell d'informació sobre l'estat del trànsit.

“Hem de defensar l'espai públic compartit”.

“Tots els estudis diuen que reduint 10 km/h podem arribar a guanyar un 20% en seguretat vial”.

“El més important per nosaltres és complir l'objectiu marcat per la Unió Europea de reduir el 50% la sinistralitat respecte l'any 2000”.

FINALITZA EL PROCÉS DE REALLOTJAMENT DELS VEÏNS DEL BARRI DE L'ESTACIÓ DE SALLENT AFECTATS PEL PLA D'EMERGÈNCIA

El procés de reallotjament dels veïns del barri de l'Estació de Sallent va finalitzar amb la mudança de les 6 últimes famílies afectades per l'activació de la fase d'alerta del Pla de protecció civil de Catalunya (Procicat) pel risc d'enfonsaments en el barri. D'aquesta manera, al febrer, tal i com estava previst, ja no resideix cap família al sector afectat per l'ordre de reallotjament. El 23 de desembre, la Direcció General de Protecció Civil va activar la fase d'alerta d'aquest Pla que suposava l'evacuació preventiva, programada i pactada d'una part del barri.

En total, el reallotjament va afectar 41 habitatges i 110 persones, que es van traslladar a pisos de lloguer situats, majoritàriament, al mateix municipi. Aquests pisos van estar contractats en el mercat privat pel Departament de Medi Ambient i Habitatge, mitjançant l'empresa pública ADIGSA. Les famílies reallotjades s'hi podran estar, gratuïtament, fins que se'ls trobi una ubicació definitiva, bé en habitatges de protecció oficial que es construïran pròximament a Sallent, bé en noves parcel·les, o bé en habitatges del mercat privat.

El Departament també s'ha fet càrrec de les despeses d'altres dels serveis (llum, aigua i gas), de les despeses dels trasllats i del servei de guardamobles que han necessitat algunes de les famílies per poder dipositar-hi les seves pertinences.

Les negociacions entre el Departament de Medi Ambient i Habitatge, la Delegació del Govern a les comarques centrals, l'Ajuntament de Sallent i l'Associació de Veïns del Barri de l'Estació avancen per poder arribar a un acord immediat pel que fa a les indemnitzacions pels habitatges, locals, garatges i solars que la Generalitat farà efectives a tots els residents del barri. Amb la signatura de l'acord, es podran efectuar els pagaments per aquests conceptes, i els veïns podran iniciar operacions de trasllat sota les diverses fórmules que el conveni mateix proposa, o les que lliurement escullin.

MEMÒRIA DEMOCRÀTICA. 2009, L'ANY DE L'EXILI REPUBLICÀ

GOVERN D'ESQUERRES: POLÍTIQUES SOCIALS, AMBIENTALS I DE GÈNERE

El Memorial Democràtic centrarà la programació del 2009 a recuperar la memòria de l'exili i a homenatjar els exiliats. L'objectiu és fer pedagogia sobre el significat de l'exili i homenatjar els i les exiliades que van deixar el seu país després de lluitar per la llibertat i la democràcia contra el feixisme i la dictadura.

El passat 5 de febrer el Memorial Democràtic va donar el tret de sortida a la programació d'actes per commemorar el 70è aniversari de l'exili republicà. La programació s'estendrà durant tot l'any 2009 i inclou la senyalització de les rutes de l'exili de l'Empordà, a més d'homenatges, exposicions, i altres activitats commemoratives. En la roda de premsa de presentació dels actes commemoratius, el director del Memorial Democràtic de la Generalitat, Miquel Caminal, va destacar que "l'exili és la permanència de la guerra i la impossibilitat de tornar. I la negació de la llibertat, perquè l'exili no permet continuar amb la pròpia identitat". Caminal va reivindicar la necessitat de "fer pedagogia de l'exili" i homenatjar els exiliats i els qui han lluitat per la llibertat.

El Consorci que gestiona el Museu Memorial de l'Exili, MUME, del qual forma part el Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, també va presentar la seva programació. El secretari general d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, Joan Boada, acompanyat per l'alcalde de La Jonquera, Jordi Cabezas, i pel director del Museu Memorial de l'Exili, Jordi Font, van presentar la programació del MUME per commemorar el 70è aniversari de l'exili republicà, que inclou 7 exposicions i una vintena d'actes. Joan Boada va recordar que "el Museu Memorial de l'Exili és més que un museu; es tracta d'un Memorial, el primer de tota Europa dedicat a l'exili". Pel secretari general, "un dels principals objectius del museu és arribar a ser un centre de referència

Catalans i catalanes cap a l'exili a França, l'any 1939

internacional sobre les temàtiques vinculades a l'exili i, al mateix temps, establir punts de connexió amb fenòmens tan actuals com les migracions, els èxodes i altres desplaçaments forçats de població". Segons Boada, "a través del Museu no només volem donar a conèixer el drama que va significar l'exili sinó que el que pretenem és el seu reconeixement i dignificació, promoure el seu estudi i reivindicar, recuperar i difondre el seu valuós llegat. El MUME també ens ajuda a reflexionar sobre el fenomen de l'exili per enfortir i promoure els drets humans bàsics", va explicar Boada.†

Miquel Caminal:
"L'exili és la permanència de la guerra i la impossibilitat de tornar".

Es poden consultar les activitats programades a la pàgina: www.70aniversariexili.cat

EL GOVERN APROVA EL PROJECTE DE LLEI DE PREVENCIÓ I CONTROL AMBIENTAL DE LES ACTIVITATS ECONÒMIQUES

El Consell de Govern va aprovar el passat 10 de febrer el Projecte de Llei de prevenció i control ambiental de les activitats econòmiques, la nova normativa que refon en una sola norma catalana el conjunt de la legislació estatal i europea de control ambiental i que aposta clarament per la racionalització i simplificació administrativa.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge, Francesc Baltasar, va explicar que la normativa, que substituirà l'actual Llei 3/98 d'intervenció integral de l'administració ambiental (IIAA), simplificarà els procediments que recauen actualment sobre les empreses ja que reduirà significativament el cost administratiu que aquestes suporten, tant en temps com en diners. En aquest sentit, la Llei podria suposar un estalvi anual aproximat d'uns 178 milions d'euros, fet que pot contribuir a contrarestar els efectes de la crisi. "Hi ha una simplificació total dels controls i revisions i garantim en tot moment que no hi hagi pèrdua de qualitat ambiental. És a dir, no es redueix la qualitat ambiental de les activitats, però, facilitem a tots els emprenedors i operadors les possibilitats per tirar endavant". Aquesta és, segons va definir Baltasar, la filosofia central de la nova normativa.

La llei de prevenció i control ambiental manté la qualitat ambiental.

La Llei estableix bàsicament 3 règims d'intervenció. En primer lloc, l'autorització ambiental, que s'aplica a activitats amb alta o molt alta incidència ambiental, està subjecte a normativa comunitària, inclou la declaració d'impacte ambiental i és competència de la Generalitat. En segon lloc, la llicència ambiental, que s'aplica a activitats amb incidència ambiental mitjana i és competència dels ajuntaments. En darrer lloc, hi ha el procediment de la comunicació, que s'aplica a activitats amb baixa incidència ambiental. Aquesta modalitat preveu un control de l'activitat però amb posterioritat: les empreses només hauran de posar en coneixement dels ajuntaments l'inici de la seva activitat.†

CONSTRUIR ESCOLES BRESSOL, UNA DE LES PRIORITATS DEL GOVERN D'ENTESA

El passat 9 de febrer es presentava el balanç del Mapa de llars d'infants de Catalunya, aprovat al 2004 i que va concloure al 2008. Aquest balanç demostra l'esforç del Govern de la Generalitat per dotar de més places públiques d'escoles bressol: finalment se n'han tramitat 41.528 places.

Catalunya ha doblat en quatre anys l'oferta pública de llars d'infants, en passar del 15 al 30%. Aquesta expansió s'ha aconseguit gràcies a la col·laboració estreta del Departament d'Educació i dels municipis de Catalunya.

Ara, un dels objectius del Govern és incrementar l'oferta de places a instituts i escoles de primària. El Govern va aprovar al febrer una partida de 117 milions d'euros per construir 16 CEIP, 6 IES i 2 Instituts Escola que acolliran més de 9.000 alumnes arreu del territori.†

DURANT EL 2008 ELS MOSSOS D'ESQUADRA VAN EVITAR 104 CASOS DE MUTILACIÓ GENITAL

Imatge d'un dels tallers realitzats a Gàmbia

L'any passat, dins el Programa de Seguretat contra la Violència Masclista, es va elaborar un protocol intern policial que defineix l'àmbit d'actuació, els grups i la metodologia que fan servir els Mossos d'Esquadra a tot Catalunya davant les mutilacions genitals que pateixen especialment nenes.

Aquest protocol, pioner a les policies de l'Estat espanyol, dona valor a la tasca preventiva i a la detecció de casos mitjançant el treball en xarxa i estableix els casos de risc i de consumació que han de ser posats en coneixement de la Fiscalia de Menors.

Per explicar aquest protocol, els Mossos han realitzat recentment un viatge a Gàmbia. La responsable de Relacions, Associacions i Mediació del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, Noemí Ayguasena, i la cap de l'Àrea Bàsica Policial de Sants-Montjuïc i membre del Comitè d'Ètica de la Policia de Catalunya, la intendent Cristina Manresa, han valorat positivament el seu viatge a Gàmbia, convidades per l'organització no governamental asturiana O'dam ONGd, per tal d'explicar a famílies i a entitats d'aquell país africà les conseqüències que la mutilació genital femenina (MGF) comporta a la població gambiana que viu a Catalunya.†

LA LLEI D'EDUCACIÓ DE CATALUNYA A DEBAT

S'APROPA EL MOMENT DECISIU DEL TRÀMIT PARLAMENTARI DE LA LEC

ICV intensifica el seu treball al voltant de la LEC juntament amb la comunitat educativa. El passat 28 de febrer van tenir lloc unes jornades sobre educació en les que la coalició va debatre el seu posicionament sobre la LEC i on es van presentar les esmenes al text de la llei.

Les jornades del passat 28 de febrer van tenir lloc a l'Hospitalet de Llobregat i van servir per aprofundir en el debat sobre la LEC i per presentar les més de 100 esmenes que ICV ha presentat a la llei. La responsable d'Educació d'ICV, Carme Garcia, i el regidor d'EUiA de l'Hospitalet, Alfons Salmerón, van explicar el marc legal de la negociació de la LEC. Es va explicar l'actual marc legal estatal, la Ley Orgánica de Educación (LOE), i les competències i objectius que recull l'Estatut quant a educació. Carme Garcia va explicar també el Pacte Nacional per l'Educació (PNE), signat el 20 de març de 2006 "amb un alt grau de consens entre grups polítics, sindicats i comunitat educativa" i va afirmar que "la proposta de Llei d'Educació del conseller Maragall incompleix punts dels acords del Pacte Nacional d'Educació (PNE)".

Posteriorment, va tenir lloc una taula rodona titulada "El Servei Públic d'Educació, la garantia d'una xarxa educativa de qualitat i d'equitat. L'actuació des de la proximitat". La taula, moderada pel tinent d'alcalde de Barcelona Ricard Gomà, va comptar amb la participació d'experts en educació i de membres de la comunitat educativa, tant de l'escola pública com de la concertada. Els participants van ser Carme Martínez, directora del CEIP Artur Martorell de Badalona, Josep Menéndez, director de l'Escola Joan XXIII de l'Hospitalet; Concepció Calvo, regidora de l'ajuntament de Mataró, Gregorio Belmonte, regidor de Sant Adrià de Besòs i Lluís Esteve, regidor de l'ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat. La taula rodona va estar seguida d'un intens debat en el que els participants, amb gran presència de representants de la comunitat educativa -especialment representants sindicals del professorat i dels i de les estudiants i associacions de mares i pares d'alumnes- van traslladar demandes concretes i van mostrar la preocupació per l'actual redactat de la llei.

Dolors Camats, la diputada d'ICV que participa a la ponència de la LEC i encarregada de les negociacions amb la Conselleria d'Educació, va presentar les esmenes que ICV-EUiA ha presentat a la llei. Les esmenes recullen les demandes de la comunitat educativa, que han protagonitzat 67 compareixences al Parlament de Catalunya entre els dies 16 de gener i 3 de febrer.

Aquestes esmenes presentades, que estan estructurades en tres eixos, pretenen que la LEC sigui hereva del PNE i capaç de generar acord amb la comunitat educativa. El primer eix sobre el que insisteixen les esmenes presentades respon a la necessitat d'aconseguir la igualtat de drets i d'oportunitats entre centres. Per aconseguir-ho cal l'establiment d'un Servei Públic d'Educació (tal com diuen la LOE i el PNE) i establir clarament les obligacions per formar-ne part; en cap cas deixar-ho únicament com a principis generals, que és com indica l'actual redactat.

A les jornades hi va participar un gran nombre de militants i simpatitzants d'ICV

En aquest sentit, el text de les esmenes demana donar rellevància, continuïtat i garanties als contractes-programa que l'administració signa amb les escoles concertades. També es demana que la llei inclogui homologació de les condicions laborals del professorat de la concertada, començant pels centres signants en aquests contractes-programa. Una de les qüestions que han de garantir la igualtat de drets i d'oportunitats és que la renovació dels concerts sigui en funció de les obligacions completes.

El segon eix contemplat a les esmenes és el fet que la LEC ha d'explicitar que el Govern de la Generalitat té tota la responsabilitat en la garantia dels drets educatius. Per això es considera que la planificació dels plans educatius ha de ser pública i que el Govern ha de "garantir" els drets educatius i no només "vetllar" com indica el redactat actual de la proposta de llei. Una qüestió fonamental per al correcte funcionament de l'educació pública és el seu finançament i per això ICV-EUiA demana que el 6% de la despesa pública sigui per a educació, situant-la per tant en la mitjana europea. Per garantir que es compleixen tots aquests drets, les esmenes demanen la creació de l'Agència d'Avaluació, un organisme dependent del Parlament que supervisaria el correcte funcionament de les escoles.

Joan Saura:
"Si en el Pacte Nacional d'Educació l'acord va ser possible, respectant el Pacte també tindrem l'acord per a la llei".

"El gran repte de la Llei d'Educació és acabar amb el caràcter dual i mancat d'equitat del nostre sistema educatiu".

"Cal combatre la segregació i les desigualtats per no legalitzar-les, ni legitimar-les".

El tercer eix inclou totes les esmenes que busquen que la LEC faci possible una concepció més moderna de l'educació. Aquesta modernització passa per la laïcitat, la gratuïtat, la inclusió i una visió més democràtica de la convivència. S'intenta també garantir l'equitat en l'accés a les activitats extraescolars i formatives per a tots els nens i les nenes. Finalment, també es pretén que la LEC tingui una visió més oberta de la Formació Professional i que aquest tipus d'educació tingui el protagonisme que es mereix a nivell pressupostari i de planificació.

En les Jornades també hi van participar Joan Saura i Jordi Miralles. El president d'ICV va destacar que "ICV entén que Catalunya ha de tenir la seva pròpia Llei d'Educació i, per tant, farem tot el possible perquè la LEC sigui una bona llei, que reculli la voluntat de la comunitat educativa i que garanteixi l'educació de qualitat per a tothom, amb igualtat de drets i deures". Alhora, Saura va afirmar que "si en el Pacte Nacional d'Educació l'acord va ser possible, respectant el Pacte també tindrem l'acord per a la llei".

ARRIBA AL PARLAMENT LA INICIATIVA LEGISLATIVA POPULAR CONTRA ELS TRANSGÈNICS

El passat mes de febrer va arribar al Parlament la Iniciativa Legislativa Popular que ha promogut la Plataforma Som lo que Sembrem i que té com a objectiu aturar els cultius d'aliments transgènics a Catalunya. Alguns dirigents d'ICV, com el secretari general Joan Herrera i l'eurodiputat i candidat a les properes eleccions europees Raül Romeva, han donat el seu suport a la campanya.

El text de la ILP explica que "en els darrers anys, s'han donat a conèixer suficients estudis científics i experiències que alerten dels riscos sanitaris i ambientals dels aliments i cultius genèticament modificats" i la preocupació pel fet que "la superfície que es destina a Catalunya al cultiu de productes modificats genèticament és molt superior que a la resta d'estats de la Unió Europea".

És per això que es demana la prohibició dels cultius transgènics: "fins que no se'n demostrï la innocuïtat tant dels conreus com en la cadena alimentària, és prudent aturar-ne el seu cultiu".

La Iniciativa Legislativa Popular (ILP) és un eina de participació política emparada en l'Estatut d'Autonomia. Permet que un grup de persones puguin proposar la votació d'una llei al Parlament. Per aconseguir-ho, abans cal recollir i validar un mínim de 50.000 signatures mitjançant els procediments estipulats. Durant el mes de març els grups parlamentaris podran presentar les esmenes i no es preveu fins a l'abril que es voti el text presentat per la plataforma Som lo que Sembrem.†

RETALLAR ELS SOUS NO ÉS LA SOLUCIÓ A LA CRISI

JOAN HERRERA AMB ELS SECRETARIS GENERALS D'UGT I DE CCOO

El passat 20 de febrer es va celebrar al Congrés dels Diputats unes jornades sobre crisi econòmica i alternatives a l'Estat espanyol i a la Unió Europea, organitzades per IU i ICV. Les jornades van constar de 3 taules, la primera de les quals va tractar sobre la crisi global i alternatives de sistema; la segona, sobre les perspectives polítiques i socials de la crisi, i la darrera, sobre les alternatives a l'Estat espanyol i en el marc europeu.

Posteriorment a aquestes jornades va tenir lloc una roda de premsa conjunta en la que van participar els secretaris generals de CCOO i d'UGT, Ignacio Fernández "Toxo" i Cándido Méndez, respectivament, i els diputats Gaspar Llamazares i Joan Herrera. Tots quatre van coincidir en instar el president Rodríguez Zapatero a complir el seu "compromís polític" perquè les propostes i demandes que està intensificant darrerament la patronal CEOE sobre flexibilitzar el mercat i abaratir l'acomodament "no tinguin cap ressò ni influència" en les polítiques del Govern espanyol.

Els quatre dirigents van coincidir a dir que una reforma laboral no és el camí per generar ocupació i van subratllar que la solució a la destrucció d'ocupació és "canviar el model productiu i ampliar la protecció per desocupació".

Joan Herrera va parlar també sobre l'actitud del president del Govern, José Luis Rodríguez Zapatero, amb els bancs i va reiterar que els diners que les entitats financeres han rebut del fons d'actius han de servir per arribar a les famílies i a les petites i mitjanes empreses i no "per fer cash o pagar els sous dels alts càrrecs".

Per la seva banda el secretari general de CCOO, Ignacio Fernández "Toxo", va recalcar que enfront de les propostes maximalistes de la patronal, els sindicats seguiran reivindicant la renovació de l'Acord de Negociació Col·lectiva (ANC). Va descartar els increments salarials per sota del 2% de l'IPC i també va atacar la possibilitat de reduir a un 5% les cotitzacions socials de les empreses per treballador, cosa que podria posar en perill, de cara al futur, el cobrament de les pensions.†

ICV i IU van organitzar les jornades sobre crisi econòmica i alternatives

Herrera:
"Els diners que Zapatero ha donat als bancs han d'arribar a les famílies i a les petites empreses".

"Cal canviar el model productiu i acabar amb la desprotecció als aturats i a les aturades".

Toxo:
"La retallada de sous no pot ser una mesura per superar la crisi".

"No podem consentir que les propostes de la patronal posin en perill la viabilitat del sistema de pensions".

ICV PROPOSA LA CREACIÓ EN EL CONGRÉS DELS DIPUTATS D'UNA SUBCOMISSIÓ PER A L'ESTUDI DE LA PROTECCIÓ ALS ANIMALS

El diputat i portaveu d'Iniciativa per Catalunya Verds al Congrés, Joan Herrera, ha presentat una proposta per crear una Subcomissió englobada en la Comissió de Medi Ambient, Medi Rural i Mari, per a l'estudi de la protecció dels animals. La iniciativa ha estat impulsada des de l'Associació Animalista LIBERA! després de la negativa del Govern espanyol de redactar una llei Marc Estatal de Protecció Animal.

La subcomissió tindria com a principal objectiu la realització d'un estudi sobre les possibles mesures a implementar per tal de millorar el benestar animal, tenint en compte, com a mínim:

1. La reforma del Codi Penal, per corregir algunes de les mancances en la tipificació del maltractament a animals com a delicte.

2. La proposta d'una regulació que harmonitzi les lleis sobre protecció d'animals.

3. La creació d'un Consell Estatal Assessor de Protecció dels Animals, així com del Defensor de l'animal.

4. L'adopció de les mesures legals pertinents per a l'efectivitat del Reglament (CE) núm.1523/2007 del Parlament Europeu i del Consell, d'11 de desembre de 2007, pel qual es prohibeix la comercialització i la importació a la Comunitat, o exportació des d'aquesta, de pells de gos i de gat i de productes que les continguin.

5. L'adequació de la legislació espanyola als principis del Projecte Gran Simi, tal i com es va aprovar en Comissió de Medi Ambient, Agricultura i Pesca el 25 de juny de 2008, gràcies a la proposició no de llei presentada per Joan Herrera.†

HERRERA: "MIGUEL NÚÑEZ VA SER UN PONT ENTRE GENERACIONS"

El Congrés dels Diputats, a petició d'ICV i d'IU, va organitzar l'11 de febrer un acte d'homenatge a la figura de Miguel Núñez. Més de 200 persones van omplir la Sala Columnes, lloc emblemàtic de la Cambra Baixa. En les intervencions, el secretari general d'ICV, Joan Herrera, va destacar que Miguel havia estat "un dels nostres herois" i el va qualificar de persona "lúcida i bona". "El expressava com ningú altre la memòria democràtica", va dir Herrera, que va subratllar que va ser un "home pont" entre la societat i la política i un "home pont entre generacions".

El portaveu ecosocialista va destacar el protagonisme de Miguel Núñez amb els moviments socials "en donar una dimensió política a l'àmbit social i una dimensió social a l'àmbit polític". "Va ser un protagonista del segle XX que interpretava amb extraordinària lucidesa el que ja estava passant al segle XXI", va afegir. "Era un home molt estimat a tot arreu i estimat entre generacions", va assegurar Herrera, que va recordar davant la vídua de Miguel, Elena García, que "la gent jove d'ICV tenim una extraordinària connexió amb ell".

En l'acte, que va presidir José Bono, van intervenir a més de Joan Herrera i d'Elena García, el diputat i portaveu d'Esquerra Unida al Congrés, Gaspar Llamazares; el degà de la Universidad Complutense de Madrid,

Carlos Berzosa; Mirta Núñez, de l'Associació para la Memoria Social y Democrática (AMESDE), i Juan Guirado (ACSUR Espanya).

Gaspar Llamazares també va coincidir amb Joan Herrera en qualificar Miguel Núñez d'"home bo" i va reivindicar la seva activitat parlamentària i el seu "itinerari vital" (lluïtador, compromès).

En un moment de l'acte es va citar Manuel Vázquez Montalbán, el qual havia descrit Miguel Núñez com ningú: "El relato de las torturas sufridas por Miguel, la admiración crítica que le demostraban sus propios torturadores cuando nos hablaban de él, el retrato humano que nos llegaba de sus compañeros de militancia y de cárcel, me convencieron de que el PSUC era el instrumento más de fiar en la lucha contra la dictadura, sobre todo si contaba con dirigentes como Miguel Núñez (...) Aquella generación obligada a hacer la guerra civil o la mundial, e igualmente obligada a asumir sus consecuencias, fue una generación privilegiada por los dioses o la genética, musculada para hacer frente a tamaños desafíos".

Els participants van coincidir a qualificar Miguel com a persona vital, lúcida, radical i pragmàtica, gens dogmàtica, i per damunt de tot, un extraordinari seductor.†

ICV recordarà Miguel Núñez a Barcelona el proper mes d'abril.

ICV EXIGEIX AL GOVERN ESPANYOL QUE DEIXI DE VENDRE ARMES A ISRAEL

El vicepresident d'ICV i senador, Jordi Guillot, en una pregunta al ministre d'Indústria va denunciar la vulneració del codi de conducta europeu sobre la comercialització d'armes per part de l'Executiu espanyol.

Guillot va exigir que el Govern espanyol aturi la comercialització d'armes amb el Govern d'Israel fins que no s'hagi normalitzat definitivament la situació a la Franja de Gaza, i el govern israelià respecti els drets humans i les

resolucions de Nacions Unides. Alhora, va demanar una justificació al ministre d'Indústria, Miguel Sebastián, sobre l'increment en la venda d'armes a l'Estat d'Israel que ha passat de 488.690€ l'any 2005 a 2.366.000€ l'any 2007.

L'Estat espanyol està vulnerant el codi de conducta europeu per a la venda d'armes que indica que no es pot comercialitzar cap tipus d'armament a aquells estats que estan immersos en un conflicte armat, com és el cas d'Israel.†

RAÜL ROMEVA, NOVAMENT CANDIDAT AL PARLAMENT EUROPEU

EURODIPUTAT DE L'ESTAT ESPANYOL MÉS ACTIU DE LA LEGISLATURA

L'eurodiputat Raül Romeva optarà a la reelecció en les eleccions europees del 7-J. Així ho ha ratificat l'Executiva Nacional d'ICV després de les primàries en què Romeva era l'únic precandidat.

La militància va mostrar un ampli suport a la revàlida de Romeva, amb un 97% de vots favorables a la seva candidatura. La participació en el procés intern va ser del 32,5%, xifra considerablement alta tractant-se d'uns comicis europeus. Aquestes xifres indiquen el grau de consens que genera el candidat en el si del partit a tots els nivells, i representen un reconeixement a la tasca feta durant els darrers 5 anys de legislatura.

Així, Romeva encapçalarà la candidatura ecosocialista per a les eleccions al Parlament Europeu. La tasca de l'eurodiputat ha estat molt ben valorada tant en l'àmbit europeu, especialment dins el grup verd europeu, com en l'àmbit català i de l'Estat espanyol, fruit de la relació estreta que ha mantingut en la seva tasca diària amb el teixit social d'arreu del territori. ICV farà una campanya d'alta intensitat atès que la no-ratificació irlandesa del Tractat de Lisboa fa que l'Estat espanyol passi de 54 a 50 membres a l'Eurocambra, per la qual cosa l'obtenció de l'escó serà encara més disputada que en el 2004.

Raül Romeva es presenta com el mateix candidat fresc i proper, però amb el bagatge que comporta l'experiència d'una legislatura completa com a europarlamentari. I sobretot, representa l'alternativa d'esquerra i ecologista per a una Eurocambra que necessita un canvi de rumb, després d'una legislatura en què els socialistes europeus s'han alineat sistemàticament amb la dreta dominant.

Amb tot, i malgrat comptar només amb un representant al Parlament Europeu, la presència d'ICV s'ha fet notar amb escreix. Per exemple, durant aquesta legislatura destaquen diversos informes Romeva, com els informes anuals de control sobre el compliment del codi de conducta de la UE en matèria d'exportació d'armes, l'informe sobre femicidis a l'Amèrica central i Mèxic, o l'informe de control sobre la política pesquera comuna, que s'està enllestit actualment.

En definitiva, per al projecte ecosocialista la presència a les institucions europees és crucial perquè significa la possibilitat d'influir en la presa de decisions que no només tenen molt a veure amb la quotidianitat a Catalunya, sinó que també permetin transformar el món. Per això, ara toca treballar per tal de garantir 5 anys més de bona feina d'ICV al Parlament Europeu.

Raül Romeva, escollit de nou candidat d'ICV per a les properes eleccions al Parlament Europeu amb el 97% de vots favorables.

APROVAT L'INFORME ROMEVA SOBRE DONES I CRISI

L'Eurocambra va adoptar el passat 3 de febrer un nou informe elaborat per Raül Romeva en favor de la igualtat i la no discriminació de les dones, en especial en temps de crisi. En aquest cas es tractava d'un text alternatiu al presentat pel Partit Popular Europeu, amb tints altament conservadors. Darrere el títol d'*Informe sobre la no discriminació basada en el sexe i solidaritat entre les generacions*, el text original recolzava les tesis ultraconservadores de la presidència txeca de torn de la UE, i pretenia incentivar el retorn de les dones a l'esfera privada de la societat i a les tasques merament reproductives. Davant d'aquesta proposta, Romeva i el grup parlamentari europeu Verds/ALE van liderar el rebuig a aquest enfocament des del Parlament Europeu, en presentar un text alternatiu en pro de la igualtat de gènere en tots els àmbits de la societat i la plena responsabilitat paterna en la cura infantil. Finalment, en votació plenària, el Parlament va declinar la proposta inicial i va adoptar l'informe proposat per Romeva, amb 358 a favor, 271 en contra i 23 abstencions.

EL PE RECLAMA LA IMPLICACIÓ DE LA UE EN EL TANCAMENT DE GUANTÁNAMO

Pocs dies després del decret d'Obama de tancament del camp d'internament de Guantánamo, el Parlament Europeu ha instat els Estats membres de la UE a què s'impliquin en el procés. Entre d'altres mesures, reclama als vint-i-set que estiguin en disposició d'acollir reclusos, amb especial èmfasi en aquells casos on els Drets Humans, o fins i tot la seva vida, corrin seriosos perills en cas de ser extraditats als seus països d'origen. Raül Romeva, com a membre de la subcomissió de Drets Humans de la comissió d'Afers Exteriors del Parlament Europeu, ha estat un dels grans impulsors d'aquesta resolució, que ha obtingut un ampli suport entre els eurodiputats i eurodiputades (542 vots a favor, 55 en contra i 51 abstencions). Una de les activitats parlamentàries de Romeva al llarg de tota la legislatura ha estat fer el seguiment de la implicació dels estats membres de la UE en la logística dels vols il·legals de la CIA en què es transportaven presoners amb destinació a la base naval americana de la badia de Guantánamo.

RAÜL ROMEVA, EURODIPUTAT ESPANYOL MÉS ACTIU DE LA LEGISLATURA

Si bé la feina d'ICV al llarg de la legislatura europea ha estat sovint reconeguda per la seva qualitat, el fet és que ara, un cop ens acostem al final de la mateixa, són nombroses les anàlisis i comparacions que apareixen als mitjans a nivell quantitatiu. I les dades mostren que Raül Romeva destaca també en el camp del volum de feina. En aquest sentit, ha estat recentment guardonat per la revista europea independent Eurotribune com l'eurodiputat espanyol més actiu de la legislatura. Distincions com aquesta mostren el nivell de compromís d'ICV en la política europea, i van fins i tot més enllà de les expectatives corresponents a un sol eurodiputat. Així, Romeva ha presentat fins al moment més de 400 preguntes parlamentàries a la Comissió i al Consell, 220 resolucions parlamentàries, 5 informes i ha intervingut fins a 150 vegades en plenari. Sens dubte, aquest nivell d'activitat, combinat amb la qualitat d'aquesta feina ja feta, és precisament el millor aval per revalidar l'escó ecosocialista per als propers 5 anys.

3a TROBADA DE CÀRRECS LOCALS DELS VERDS EUROPEUS

Construïm el Green New Deal des de les ciutats

Del 17 al 19 d'abril a Stuttgart

Participeu-hi!

Si hi esteu interessats, envieu un e-mail a srieger@iniciativa.cat

Els Verds | Aliança Lliure Europea
al Parlament Europeu

HOMENATGE A ANTONI

FARRÉS VA SER UNA DE LES PRINCIPALS FIGURES DEL MUNICIPALISME A CATALUNYA

ANTONI FARRÉS, L'ALCALDE QUE TOTS SOMIÀVEM

Joan Saura
President d'ICV

Ens colpeix i ens entristeix la pèrdua d'Antoni Farrés, un exemple d'ètica i d'integritat, una ment sempre inquieta, un treballador infatigable pel progrés social i un alcalde exemplar. Precisament aquest 2009 en què commemorem els 30 anys de les primeres eleccions municipals, encara ens dol més no comptar amb una de les persones que van liderar la transformació que aleshores començava.

Quan Farrés va arribar a l'alcaldia, ja feia anys, però, que havia demostrat el seu profund compromís polític amb la democràcia i el seu compromís ideològic d'esquerres com a advocat laboralista. Farrés feia d'advocat com de polític, a partir dels valors, dels ideals i del compromís amb la gent que més ho necessitava, traduint aquesta ètica en una gestió impecable. I així ho va fer durant els 20 anys que va ser al capdavant de l'ajuntament de Sabadell.

Quan tot estava per fer, ell va esdevenir l'exemple de com liderar la transformació profunda d'una ciutat per posar-la al servei de la ciutadania. Tant a nivell social com urbanístic, durant els següents vint anys Sabadell va donar un salt endavant extraordinari. Una tasca que va servir com a referent a tants d'altres i que va evidenciar que el PSUC era més que un partit comunista i ell era més que un alcalde, en aconseguir implicar i mobilitzar el conjunt de la societat en aquesta tasca de progrés social col·lectiu.

I més enllà de la seva ciutat, com a municipalista convençut va impulsar l'associacionisme entre ajuntaments a Catalunya i a Espanya, i el seu impuls al món local es va fer palès tant a la Diputació de Barcelona, com en la presidència del Consell Comarcal del Vallès Occidental recent estrenat, i també en la seva etapa de diputat al Parlament. Sens dubte, tot el món municipal català li deu molt a Antoni Farrés, doncs tenia en ell un dels seus principals valedors.

Farrés va esdevenir el referent d'una etapa de modernització accelerada del país i de la recuperació del protagonisme de la gent, i de la seva mà, dels municipis. Per això no és només un emblema per a Sabadell; és i serà un exemple com a alcalde, com a polític proper i compromès, com a líder carismàtic, com a emprenedor inesgotable i com a impulsor del progrés.

Publicat a El Punt el dia 14 de febrer

SABADELL VA TENIR UNA GRAN SORT

Carme Garcia
En nom de la Secretaria Política d'ICV Sabadell

El passat divendres 14 de febrer ens va deixar en Toni Farrés. Articles, comentaris, cartes al director, i un reguitzell de declaracions s'han pogut llegir i escoltar aquestes setmanes per tot arreu. S'han dit moltes coses i moltes en queden encara per dir. I és que, segurament, passarà molt de temps, i Sabadell continuarà recordant aquell qui va ser el primer batlle democràtic de la nostra ciutat.

No és estrany, si tenim en compte que la seva figura ha estat un referent per a aquells que lluitem per una activitat política propera i honesta: un company i mestre que mai no podem oblidar. El seu llegat serà un exemple a seguir per tots aquells que creiem en unes viles més democràtiques, més justes i més lliures.

Sabadell va tenir una gran sort, tant amb en Toni Farrés, com amb tots els homes i dones que els primers anys dels ajuntaments democràtics van donar part de la seva vida personal, professional i familiar, per transformar i millorar els nostres barris, crear equipaments educatius, socials, esportius, sanitaris i, sobretot, superar el llarg parèntesi fosc i trist de la dictadura franquista.

ANTONI FARRÉS, AMIC, COMPANYY I ALCALDE

Francesc Baltasar
Conseller de Medi Ambient
Alcalde de Sant Feliu de Llobregat (1979-2000)

Des de la lluita pels drets i les llibertats, a exercir democràticament la responsabilitat de govern municipal des del compromís amb les persones dels pobles i ciutats, és un pas que moltes i molts electes locals van dur a terme ara fa gairebé trenta anys.

Un d'aquests electes va ser el company i amic Toni Farrés, un advocat laboralista que va passar de defensar els drets dels treballadors en un marc laboral en el que durant molts anys aquests no hi tenien cabuda, a la de servei públic des de la proximitat, a fer d'alcalde.

Antoni Farrés, un destacat company del partit, membre de la direcció del PSUC, i després d'ICV, a la que va representar també com a diputat; un amic i company de la lluita interminable per un municipalisme fort, peça clau per a una societat més justa.

Sense cap mena de dubte formava part d'aquell col·lectiu que recuperava la figura de l'alcalde com a representant proper a les veïnes i veïns, que feia seva la missió de millorar les seves condicions de vida en aquells serveis públics essencials que els eren més propers, de dignificar l'espai públic dels pobles i ciutats. I a més, en el seu cas, que tenia un sisè sentit especial per avançar-se al futur, per intuir els nous camins.

I per a Sabadell fou el motor central de les transformacions d'una ciutat plena d'incerteses a una ciutat que explotava les seves potencialitats. Un alcalde irrepetible.

Estava convençut de la força del govern des dels ajuntaments i la seva capacitat per resoldre els problemes de la gent, millorar-ne el seu benestar i assolir el progrés i la justícia social. Per això, defensava nous espais de competència local, des de la feina feta, tot i la migradesa dels recursos, posant en valor l'actiu social i polític dels ajuntaments, per a la gent.

Va exercir un paper de lideratge del moviment municipalista des dels més profunds valors d'esquerra, i també de país, i es va mostrar crític amb la divisió del municipalisme català i amb la tebiesa del municipalisme espanyol que frenaven l'avenç del progrés dels territoris amb la seva gent.

El seu activisme municipalista també tenia aquella capacitat d'anar més enllà del present immediat. A tall d'exemple, quan encara Europa era vista com una cosa molt llunyana a la nostra realitat va ser dels pocs que ens van donar a conèixer la Carta Europea d'Autonomia Local com a una eina per reforçar el paper dels ajuntaments. Més endavant, va aconseguir aplegar en el consorci LOCALRET tots els municipis del país en el nou repte d'evitar la fractura digital i aconseguir que tots els habitants, de tots els municipis, poguessin accedir al nou món de les telecomunicacions.

Avui, notem especialment la importància d'aquesta capacitat de perspectiva cap endavant, en un moment en què el món sencer es troba immers en la incertesa i no troba respostes per no repetir els mateixos errors.

Hem perdut un gran patrimoni personal, carregat d'arguments, d'entusiasme i de passió, que ens haurà de seguir inspirant i essent una referència i que per sempre més trobarem a faltar.

Antoni Farrés, amb Imma Mayol i Ricard Gomà, durant l'acte d'ICV pels 25 anys d'ajuntaments democràtics, el 2004

Foto: M. J. Mora

Deixeu-me, doncs, que ara que molts n'han dit la seva, jo també pugui aportar el meu granet de sorra a aquest homenatge col·lectiu que fa dies que estem fent. I és que una bona manera de retre homenatge a tot el que van representar aquells anys amb el lideratge d'en Toni, seria reconèixer i dotar de valor el treball de les persones que van formar i conformar el primer consistori democràtic: regidors, regidores i la societat civil en general, sense els quals la transformació no s'hauria produït. Gràcies a tots i a totes. Els governs necessiten líders, tanmateix la societat necessita equips d'homes i de dones que facin possible els canvis i millores dia a dia, moment a moment.

Morales, Plans, Ginés, Molas, Manel, Clusa, Aguilar, Assumpta, R.Alvarez, M. Larrosa, Trives, J.Lluís, Moix, Ramona,

J.López van formar aquella primera legislatura. I molts altres després van incorporar-se a treballar per Sabadell, ja fos des de l'Ajuntament o des dels moviments socials i ciutadans.

Sabadell, doncs, va tenir la sort de tenir el lideratge de l'Antoni Farrés, i alhora ell va tenir la sort de comptar amb els millors homes i dones de Sabadell. Això va ser el que va situar la ciutat durant 20 anys com a referent de Catalunya i d'Europa. I fou aquesta la clau de l'èxit i allò que hem d'aprendre d'en Toni: un molt bon equip de persones -el millor equip de fet-, representants del que anomenaven l'aliança del treball i de la cultura, sumat a la indispensable empena d'una figura singular, enèrgica, seductora i ètica: un líder.

TONI FARRÉS

NYA. ALCALDE DE SABADELL DES DEL 1979 FINS AL 1999

RECORDS

Miquel Llugany
Alcalde de Rubí (1979-1994)

Records, molts, moltíssim. Varen ser una anys molt intensos. Abril del 1979. Eleccions guanyades, com en tants altres pobles i ciutats de Catalunya, i als cap de pocs dies escollits alcaldes i regidors.

Si els anys vuitanta varen ser tan profitosos per als nostres pobles i ciutats i en general per al municipalisme, font bàsicament pel bagatge, que malgrat la nostra joventut, portàvem a les esquenes. Els setanta. La militància del PSUC. Les responsabilitats locals, comarcals o centrals, les assemblees de veïns, de Comissions, les discussions teòriques al voltant de CEUM i tantes i tantes hores de lluita i formació. Era fàcil doncs, entendre's amb els companys malgrat que vàrem viure els primers anys molt tancats als nostres municipis. Tocava estar-hi i dedicar-hi hores.

Tanmateix, calia reflexionar conjuntament, al voltant de la Federació del Consell Comarcal d'aquells problemes que afectaven la nostra comarca i també Catalunya.

Però, bàsicament, per al Toni, Sabadell. Tardes senceres parlant de temes comarcals, al seu despatx però, abans primer t'explicava meticulosament en un plànol parcel·lari que tenia penjat a la paret com setmana darrera setmana l'Ajuntament disposava de més i més finques per a l'obertura de l'Eix Macià i del Parc Catalunya.

Ho va viure intensament amb els seus regidors, amb els seus amics.

Calia canviar Sabadell. I no sols els barris. Calia fer ciutat nova i l'Eix Macià era el gran repte. I calia posar-hi la cirereta, el motor. Els viatges a Madrid, explicats amb detall, fins a obtenir per fi la implantació del gran centre comercial. Necessitava el motor, i la perseverança de l'alcalde sabadellenc ho va aconseguir.

Apreniem junts a ser perseverants i obstinats en defensa dels nostres pobles i ciutats. En això, com en tantes altres coses, en Toni Farrés va ser un mestre.†

ANTONI FARRÉS

Marià Hispano
Arxiver i historiador

Ha mort Antoni Farrés, una de les principals figures del municipalisme a Catalunya. Alcalde de Sabadell del 1979 al 1999, va ser impulsor d'una transformació profunda de la capital del Vallès Occidental. Va gestionar polítiques en una ciutat en crisi econòmica i social i va consolidar un projecte equilibrat i just per als seus ciutadans. Antoni Farrés és un referent polític i humà per la construcció d'una ciutat compacte, d'una societat sense fissures. Sabadell es va convertir durant 20 anys en la ciutat més important governada per un alcalde comunista, primer sota les sigles del PSUC i d'ençà 1987 sota les d'ICV.

Va néixer l'any 1945 en una família de classe mitjana molt coneguda a Sabadell, i durant els anys universitaris a la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona va consolidar el seu compromís social i polític en contra de la dictadura franquista. La seva formació crítica, nascuda en medis catòlics progressistes, el va empènyer, com a treballador d'Unidad Hermética, a implicar-se a fons en el sindicalisme de classe, i després a actuar com a advocat laboralista durant més de deu anys. Va ser un dels fundadors de l'organització local de Sabadell de CCOO, l'any 1967. L'any 1971 ingressà al Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC), després d'un breu pas pel Front Obrer de Catalunya (FOC). Aquesta militància antifranquista i el seu tarannà dialogant i honest van facilitar la seva elecció com a alcalde a les primeres eleccions municipals celebrades l'any 1979. Entre d'altres responsabilitats municipals, va participar també en la fundació de la Federació Espanyola de Municipis i Províncies, i va formar part durant quatre anys del seu Consell Federal. Va participar també en la fundació de la Federació de Municipis de Catalunya. En la legislatura 1983-1987 va ser vicepresident de la FMC.

Antoni Farrés va ser elegit diputat provincial a la Diputació de Barcelona (1979 i 1983) i diputat autonòmic d'ICV (1992-1995). Com a diputat autonòmic del Parlament de Catalunya en la seva quarta legislatura, va formar part de la Comissió de Política Territorial, Estatut del Diputat,

i membre suplent de la Comissió d'Organització. Encara com a alcalde de la ciutat, l'any 1997, va ser elegit president del Consell d'Administració de LOCALRET, consorci integrat per més de 700 ajuntaments de Catalunya, per fomentar en el món local el desenvolupament de la xarxa de cable de banda ampla i la incorporació de les tecnologies de la informació i la comunicació en el món municipal. Després de deixar l'alcaldia, que havia guanyant cinc vegades consecutives, va passar voluntàriament a un segon pla de la política catalana. La seva dedicació professional es va fixar aleshores en l'àmbit de les noves tecnologies, com a assessor a empreses i institucions, com el Banc de Sabadell o el Departament de Governació de la Generalitat de Catalunya. Des del 1994 fins al 1999 va ser membre del Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona, i del 2002 fins al 2004, responsable de l'àmbit municipal del Fòrum de les Cultures Barcelona 2004. Des de la seva fundació havia estat membre de la Junta Directiva del Cercle per al Coneixement.

Aquesta activitat política i professional ha estat sempre respectuosa, valenta i honesta. Ha estat sempre una activitat valorada i apreciada per les persones del seu entorn. Sindicalista, advocat, comunista: Toni Farrés, honest i bona persona. Qui té por del roig?†

ANTONI FARRÉS SABATER. 1r ALCALDE DE SABADELL DE L'ETAPA DEMOCRÀTICA (1979-1999)

Antònia Castellana i Aregall
Alcaldessa de Molins de Rei (1979-1987)

El 5 de febrer la comissió d'alcaldes i alcaldesses de la "Collita del 79" va estar a Sabadell, en el teu despatx, per tractar la qüestió que tenim entre mans, els trenta anys d'ajuntaments democràtics. Tenies voluntat d'assistir-hi, però no va ser possible, l'estat avançat de la malaltia no t'ho va permetre. Ens vas deixar el divendres 13 de febrer.

Toni Farrés, has estat l'emblemàtic batlle de la ciutat de Sabadell, amb qui compartirem les alcaldies de l'anomenat, aleshores per la premsa, cinturó roig de Barcelona, la gran metròpoli. Lluny queda el record dels esforços per engegar o democratitzar totes les institucions supramunicipals: les Diputacions Provincials, l'Àrea Metropolitana de Barcelona, la Federació de Municipis i més endavant els Consells Comarcals. El teu liderat indiscutible. Jo, et veia com un alcalde dels grans, alt, esprimatxat, enèrgic, amb mirada intensa i vivaç, com a l'escola, en què els petits admiren als més grans.

En el passat any 2008, hem tingut la sort d'estar amb tu, preparant precisament una trobada d'electes dels primers ajuntaments, et feia molta il·lusió, t'agradava anomenar-nos la "Collita del 79"; em quedo amb el nom.

"La feina dels primers alcaldes i alcaldesses era immensa. Ningú tenia experiència de govern, però tothom tenia capacitat i voluntat d'aprendre ràpidament el que calia, per millorar els seus pobles i ciutats."

"L'època dels pioners ha passat. Potser una mica massa de pressa. Però és de justícia recordar l'actuació d'aquella primera collita del 79, d'aquets pioners altruistes i utòpics que van deixar la pell als seus pobles i ciutats, ho van fer amb alegria, amb fe en la democràcia i en el benestar de la gent, només esperant a canvi una mica de gratitud i de reconeixement a la feina ben feta." Annex 2. Pagina web Electes 1979. Escrit per l'Antoni Farrés.

Vam iniciar-nos en una situació de crisi econòmica aguda, sobretot a les localitats en què el sector de la indústria del tèxtil havia estat preponderant, les xifres de l'atur eren

elevadíssimes. Els poders fàctics locals estaven amatents, desitjosos de què el procés democràtic involucionés, dèiem figuradament "sentir brogit de sabres", cosa que esdevingué el 23 de febrer de 1981. Els consistoris, fidels al nostre compromís amb la ciutadania, ens mantinguérem tota la nit a la Casa de la Vila, defensant les llibertats que tot just començàvem a construir.

Els nous ajuntaments van haver de governar en una situació d'interinitat absoluta, les lleis locals, encara franquistes, el dèficit econòmic, de serveis i d'infraestructures. Els primers pressupostos especials per liquidar deutes ens van donar una bona embranzida per posar-nos en marxa i començar a canviar les coses.

Si una imatge hagués de resumir aquell moment, escolliria una fotografia feta a Madrid, en un primer congrés municipal europeu, en què els municipis del continent ens donaven la benvinguda a la democràcia. El primer alcalde de la capital, el catedràtic Enrique Tierno Galván, ens obsequià amb una "Verbena Madrileña" divertida i castissa.

Els càrrecs electes del PCE i del PSUC, acabats d'estrenar, vam compartir taula festiva-ment, era primavera. Mirant-me la fotografia, passats els anys, hi copso molta joventut, consciència de compartir un canvi d'etapa, de la dictadura a la democràcia, però sobretot voluntat de treballar engrescadament pel nostre país, des de les nostres localitats, el primer graó.

Toni Farrés, s'acaba un hivern rigorós, l'Anna Bosch Parera i tu heu marxat. La mimosa als patis i jardins de les nostres viles ens anuncia la proximitat d'una nova primavera.

És ben cert que aquella generació d'hommes i de dones de la "Collita del '79" ha començat a anar-se'n; noves generacions han pres el relleu, els temps i les circumstàncies evolucionen, les respostes polítiques també. La nostra escola fou la clandestinitat i el carrer, l'escola d'ara ha estat la democràcia. Els reptes que planteja la situació de crisi són enormes.

Us encoratgem a seguir lluitant per un món més just i solidari!†

TRANSFORMEM DES DEL MUNICIPALISME

BONES PRÀCTIQUES D'INCLUSIÓ SOCIAL

Joan Olòriz, tinent d'alcalde de Polítiques Socials i Cooperació de l'Ajuntament de Girona, explica el procés de constitució del Consell per la Cohesió Social de la ciutat de Girona. D'altra banda, ICV-EUiA-EPM presenta el segon número de la col·lecció "Mirades", centrat en les polítiques públiques de seguretat.

INNOVAR EN POLÍTIQUES D'INCLUSIÓ SOCIAL. EL MODEL GIRONA

Joan Olòriz

Tinent d'alcalde de Polítiques Socials i Cooperació de l'Ajuntament de Girona

Pels volts de la Setmana Santa de l'any passat (2008), iniciàvem amb les entitats i serveis, més de trenta, que componen el Consell per la Cohesió Social (CCS) de la ciutat de Girona, una aventura incerta i no exempta de certs riscos que vàrem resumir amb una idea potser una mica agosarada: un projecte d'I+D per a les polítiques socials a la ciutat de Girona. És clar que si el projecte ha pogut anar endavant durant aquest temps ha estat en bona part per les dosis de confiança que ens hem proporcionat els uns als altres. A partir d'una música que sonava bé, i d'una lletra un tant imprecisa, ens vàrem posar a treballar sobre la base d'una confiança que s'ha anat construint al llarg de molt temps de cooperació en l'acció per a la inclusió social. El projecte s'ha beneficiat d'aquest capital social previ, i cal començar aquest article reconeixent aquest fet crucial.

Tres conceptes o idees centrals van inspirar el punt de partida d'aquest projecte:

- **Coneixement:** produir nous coneixements que ens permetin trobar noves formes de fer, que surti dels propis agents i operadors de la ciutat implicats en les polítiques socials.
- **Dinamització:** la producció del coneixement comporta una relació que genera coneixement mutu, cooperació, confiança. I això implica dinamització.
- **Transferència:** els beneficiaris directes i immediats d'aquest nou coneixement han de ser les pròpies entitats i serveis presents al CCS.

Quan acabi aquest procés el desembre de 2009, caldria haver aconseguit un seguit de resultats:

- **Un document que reculli els aprenentatges del procés al setembre de 2009,** que puguin ser útils per al conjunt d'actors i operadors de la ciutat que treballen processos d'inclusió social. Ha de recollir el treball i les aportacions fetes als grups, aportar una reflexió sobre la ciutat de Girona com a "marc per a la inclusió" i que serveixi per reflexionar també sobre el propi Consell.

Joan Olòriz, reunit amb el Consell per la Cohesió Social de la ciutat de Girona

- A la vegada que el Consell està portant a terme la seva reflexió sobre noves estratègies en la lluita contra l'exclusió, també ho està fent internament l'Ajuntament, reconeixent i posant en valor allò que fan el conjunt dels departaments i àrees, més enllà dels serveis socials, construint un discurs comú i una estratègia global compartida com a institució i creant espais de treball que facilitin la col·laboració entre àrees.

- **Consolidar el CCS com a espai/institució de referència en el desenvolupament de les polítiques socials a la ciutat, com a espai que promou l'intercanvi entre els diversos operadors i com a xarxa capaç de generar projectes:** un espai on poder aprendre, construir aliances i col·laboracions, i des del qual es pugui tenir incidència en les polítiques d'inclusió social, amb aportació de recursos per part de l'Ajuntament, però mantenint sempre la seva autonomia.

- **Consensuar els continguts d'un compromís cívic i institucional per a la inclusió social i incorporar el màxim d'actors i referents de les polítiques socials a la ciutat:** es pot combinar un acord marc amb acords sectorials o parcials. Començar amb petits acords que vagin introduint canvis i a partir d'aquí potser s'arribarà més lluny que si anem cap a un gran acord excessivament ambiciós i difícil de complir. Aquests acords han d'incorporar objectius i compromisos assumibles pels signants, amb capacitat de promoure i incorporar canvis, avaluats pel CCS.

En el marc de l'actual crisi hem de ser capaços d'innovar, alhora que treballant en xarxa hem de ser capaços d'anar donant solucions des de l'àmbit local, exigint amb la força que ens dona la proximitat i l'exemple de les bones pràctiques els canvis estructurals i globals necessaris.

Coratge i ànims! ▸

LA COALICIÓ ICV-EUiA-EPM PRESENTA EL SEGON NÚMERO DE LA COL·LECCIÓ MIRADES

Màrius Garcia, Joan Saura i Teresa Carrasco van presentar la publicació

El dimarts 10 de febrer, al Pati Llimona, es va presentar el segon número de la publicació MIRADES, editat pel Grup de Suport Municipal d'ICV-EUiA-EPM, i que se centra en la seguretat.

La presentació del segon número de la publicació *Mirades-Seguretat* va comptar amb la participació del president d'ICV, Joan Saura; el vicepresident de la Diputació de Barcelona, Màrius Garcia; i la intendent en cap de la policia local del Prat de Llobregat, Teresa Carrasco.

En la presentació es reafirmà la necessitat d'unes polítiques públiques de seguretat progressistes com a garantia dels drets i llibertats, i de garantia de l'autonomia personal. Alhora se subratllà l'abordatge transversal de les mateixes per fer front a les causes i al context de les problemàtiques socials.

En les diferents intervencions es va aprofundir en la necessitat de la centralitat de les polítiques de seguretat. En aquest sentit Màrius Garcia destacà que

amb aquesta publicació "no podem donar les receptes concretes de l'aplicació local, però si més no, volem ajudar a les oportunitats del món local des de les mirades fetes des de diferents aproximacions que dibuixin els trets diferenciadors d'unes polítiques públiques de seguretat des de la proximitat i des de l'esquerra, on la ciutadania és el subjecte actiu".

En la intervenció de la intendent Teresa Carrasco s'objectivà les diferències de model de seguretat: repressiu i autoritari de la dreta; preventiu, transversal i que va als orígens i al context de les problemàtiques, de l'esquerra.

Joan Saura, en la seva intervenció, va assegurar que la seguretat "està en el moll de l'os de les esquerres perquè la seguretat implica el compliment dels drets i la garantia de les llibertats; també la garantia de l'autonomia personal i afecta amb més èmfasi les persones més vulnerables". En aquest sentit va tancar la porta a l'apropiació per part de la dreta del discurs sobre la seguretat. ▸

“VOLEM RECUPERAR L'ORGULL DE CIUTAT INDUSTRIAL, INCLUSIVA I TREBALLADORA.”

LA RESPOSTA A LA CRISI EN L'ÀMBIT LOCAL ÉS LA NOSTRA MÀXIMA PRIORITAT

| Entrevista **Jesús Hernández**

Rubí està sent uns dels municipis més afectats per la crisi, davant d'aquesta situació que estan fent l'agrupació local d'ICV i el grup municipal?

Com a primer grup de l'oposició, la tardor passada vam oferir un pacte polític a l'equip de govern (PSC i ERC) que fixava unes línies genèriques, però importants, sobre com actuar davant d'aquesta crisi. Línies que es podrien resumir en l'aplicació d'un pla d'austeritat i control de l'administració local que garantis tenir els recursos suficients per augmentar la inversió pública i la despesa en serveis socials i en formació ocupacional. El pacte es va signar però es va incomplir d'immediat, en no acceptar-se les propostes que feia el nostre grup, en aquest sentit, de cara als Pressupostos de 2009. Des d'aleshores som "la veu de la consciència" que recorda constantment els criteris acordats en el pacte, cada cop que s'incompleixen.

En paral·lel, fem seguiment de l'abast de la crisi a la ciutat, proposem mesures concretes de solució, i mantenim contactes amb els comitès d'empresa de les fàbriques de la ciutat afectades per Expedients de Regulació. A més, com a partit, incentivem el debat polític sobre la crisi, tant a nivell intern com cap a fora.

El govern municipal (PSC i ERC) està a l'alçada de les circumstàncies?

Lamentablement, no. Tenim un govern sense projecte de ciutat, un PSC que pateix una crisi interna (de lluita de poder dins del partit), una Esquerra Republicana dèbil i sotmesa al PSC i, en general, un govern de perfil polític molt baix. La situació no és fàcil per a cap govern municipal, però el de Rubí, a més, no té les condicions mínimes necessàries per fer-hi front.

ICV va governar durant molts anys Rubí i ara és la principal força de l'oposició. Què esteu fent per construir-hi una alternativa de govern?

Hem dedicat força temps a reubicar-nos i a reforçar el partit. Ara, amb forces renovades, intentem tornar a ser visibles com a alternativa i a recuperar suports perduts. Els pròxims mesos ens centrarem en fer molta acció política, cap a fora, sobre els temes que més preocupen la ciutadania i que més lliguen amb la nostra ideologia (la crisi i els drets socials, les dones, l'educació, la memòria històrica, la sostenibilitat, el transport públic, el dret a l'habitatge i les reivindicacions dels joves). Cada una d'aquestes accions o actes són destinats a un segment ciutadà molt concret. I en cada un d'ells intentem acostar-nos a nous i vells col·lectius, i tornar-los a demostrar que som els seus aliats i els seus referents. No hi ha receptes màgiques, però estem il·lusionats amb què aquesta estratègia ens donarà resultats.

Quin és el projecte d'ICV per a Rubí?

Recuperar l'orgull de ciutat industrial, inclusiva i treballadora. Que la ciutadania pugui sentir-se acollida i escoltada, que vegi satisfetes les necessitats com a comunitat i pugui participar de nou d'una ciutat que es mogui, que tingui vida pròpia. I que la institució resolgui tot allò quotidià amb eficàcia i pugui dedicar-se també a engegar nous projectes, engrescadors i de futur.

Rubí pot ser motor d'iniciatives interessants, com va ser en el passat posant en marxa, molt abans que altres ciutats, serveis com el COS (Centre d'Orientació Sanitària) i l'IMPES (per a la promoció econòmica i social), o sent pionera en els Pressupostos Participatius, entre d'altres. Podem i hem de tornar a ser motor d'il·lusió.

Els quatre membres del grup municipal sou molt joves, quins avantatges i inconvenients té?

L'inconvenient principal és evident: la manca d'experiència. Això ens comporta un treball extra de documentació i de buscar assessorament per entendre moltes coses... i la possibilitat augmentada de cometre errors!! L'avantatge és que en som conscients, d'aquesta debilitat, i això ens fa ser més responsables i discutir-ho tot molt abans de decidir res, cosa que també enriqueix l'activitat del grup.

ELS NOSTRES REGIDORS I REGIDORES

MARTA RIBAS

RUBÍ

Té 33 anys i és portaveu del grup municipal d'ICV-EUiA a Rubí

70È ANIVERSARI DEL BOMBARDEIG FEIXISTA DE LA GARRIGA

| **Quim Fornés**
ICV La Garriga

Del 29 de gener al 21 de març l'àrea de Patrimoni de l'Ajuntament de la Garriga, dirigida per ICV, ha organitzat els actes de commemoració del 70è aniversari del bombardeig feixista del poble: el trist dia del 29 de gener del 1939, en el que van morir 15 persones, a més d'altres ferides.

El programa previst, realitzat amb la col·laboració activa dels centres educatius i les entitats del nostre municipi, és ampli i variat: compta amb xerrades, visites, exposicions, cinema, música, teatre. Té com a activitats centrals l'homenatge a les víctimes del bombardeig el mateix dia 29 de gener, la plantada d'un plançó de l'arbre de Guernika davant del refugi antiaeri de l'estació i la dignificació de la fossa comuna que hi ha al cementiri de la Doma.

La plantada de 15 arbres en record de les víctimes, el proper 21 de març, clourà la commemoració que ha comptat amb el suport del Memorial Democràtic de la Generalitat de Catalunya.

S'INAUGURA LA NOVA SEU D'ICV AL DISTRICTE DE SANT MARTÍ

| **ICV Barcelona**

Joan Herrera, secretari general d'ICV, Ricard Gomà, president del grup municipal, Quim Mestre, president d'ICV de Barcelona, Júlia Brosa, cocoordinadora de Joves d'Esquerra Verda a Barcelona, i Francesc Carmona, conseller d'ICV al districte de Sant Martí van dirigir unes paraules a la gent que va assistir a la inauguració.

Amb un èxit total d'assistència i en un ambient càlid i festiu, malgrat la pluja i el fred, Joan Herrera, que també és militant de Sant Martí, va assegurar que obrir un local significa estar en millors condicions per poder treballar políticament en aquest

temps de crisi. Ricard Gomà va felicitar ICV de Sant Martí i va destacar la petjada d'ICV a la ciutat tant des del punt de vista municipal com des del partit. Quim Mestre va afirmar que l'obertura del nou local és un instrument més en la perspectiva de la transformació de la societat. Júlia Brosa va celebrar la inauguració des de la seva organització juvenil i Francesc Carmona va ironitzar sobre l'avenç que significava l'obertura perquè abans el local era una immobiliària. També va afirmar que la seu està oberta a la gent i a entitats del barri i del districte.

Més de cent militants, simpatitzants, representants d'entitats i partits polítics del districte van participar-hi, i cal destacar la presència del regidor del districte, Francesc Narváez. El nou local de l'agrupació de Sant Martí està ubicat al carrer Gabriel y Galán, cantonada amb carrer Clot.

UN PROJECTE SOSTENIBLE PER A CAL TRABAL

| **ICV L'Hospitalet**

El riu Llobregat, la seva llera i la zona agrícola, per motius hidrològics, biològics, històrics i de qualitat de vida, han de ser considerats com un espai estratègic per a l'establiment d'una zona de caràcter natural i de lleure, tal i com ho han considerat en els darrers anys molts municipis del Baix Llobregat.

Cal Trabal és l'última zona agrícola de l'antiga marina de l'Hospitalet de Llobregat que encara es conserva. En aquests moments s'està preparant un projecte de reordenació de la zona que, segons com es concreti, podria malmetre aquest entorn natural o bé es podria convertir en una

oportunitat per aconseguir el pas d'aquests terrenys privats a titularitat pública, garantir la seva conservació definitiva i fer possible l'accés de la ciutadania de l'Hospitalet al riu Llobregat i al seu delta.

En les primeres versions del projecte hi ha elements amb els que ICV de l'Hospitalet no podem estar-hi d'acord i per això hem fet propostes, dins l'equip de govern, per incidir en el projecte i fer-lo més sostenible, tot mostrant la nostra disposició a col·laborar amb una actitud de confiança mútua i de lleialtat.

Volem preservar les 28 hectàrees qualificades pel Pla General Metropolità de Barcelona com a parcs i jardins i protecció de zona verda i que l'ordenació resultant no signifiqui una pèrdua de zona verda en el municipi de l'Hospitalet.

Volem preservar el seu caràcter d'espai natural respectant la fauna existent, conservant espais d'ús agrícola amb un gran projecte d'hortos urbans i recuperant les tres masies existents per realitzar-hi activitats d'educació ambiental i la creació del museu agrari de la ciutat.

Volem que es garanteixi l'accessibilitat i la permeabilitat de l'espai des de la Gran Via i des de Bellvitge i la connexió a peu i en bicicleta fins al riu.

A ICV de l'Hospitalet creiem que qualsevol actuació en aquesta zona no pot hipotecar el futur d'una zona natural i de lleure per a la ciutadania. Per això volem per a Cal Trabal un projecte respectuós amb el nostre passat i amb el nostre futur.

LES GUSPIRES DE LA DIRECTIVA DEL FOC

L'ÀMBIT DE POLÍTICA LINGÜÍSTICA EXPLICA EL VOLUNTARIAT PER LA LLENGUA

L'àmbit de Cultura d'ICV explica el polèmic procés de la Directiva del Foc, i com és possible mantenir el caràcter singular de les manifestacions populars catalanes amb ús de pólvora.

| Àmbit de Cultura d'ICV

Des de fa unes setmanes està en portada, i n'haureu llegit o escoltat declaracions, les conseqüències que tenia sobre la cultura popular la directiva aprovada, el maig de 2007, pel Parlament Europeu i el Consell, sobre la posada en el mercat d'articles pirotècnics (Directiva 2007/23/CE) que regula la fabricació, la catalogació, la venda, el transport i la limitació dels seus usos. Aquesta directiva i l'obligatorietat de ser transposada pels estats membres abans del gener de 2010 ha suposat la mobilització de l'associacionisme vinculat a l'ús de pólvora en les seves manifestacions culturals.

Ben cert que la cultura popular al nostre país i a tota la regió mediterrània es caracteritza, en una part substancial de la mateixa, per l'ús de la pirotècnia. Només cal recordar els diables, el bestiar de foc, els trabucaires, els castells de foc, les revetlles, els espectacles d'arts de carrer... En aquest context és lògica la preocupació de les entitats, coordinadores i federacions de la cultura popular.

Precisament, de la tradició centenària -està documentat el seu ús des del segle XIV, en els seus orígens entorn a manifestacions sacropopulars i els seus rituals i actes festius- en destaca La Patum de Berga (declarada Obra Mestra del Patrimoni Oral i Immaterial de la Humanitat per la UNESCO el 2005) i, en aquest sentit, les diferents expressions de cultura popular amb pólvora conformen part del nostre patrimoni immaterial de la cultura.

Pensem que les tradicions i les noves manifestacions populars, així com les creatives, són expressió de la vitalitat cultural d'un país i alhora esdevenen espais d'inclusió social i conformen multitud d'actes a totes les ciutats, viles i pobles. Per aquesta raó Raül Romeva i d'altres parlamentaris europeus varen esmenar el text inicial per incloure en aquesta directiva les particularitats de la cultura popular i festiva amb material pirotècnic, tal i com consta al considerant vuitè: "els articles usats internament als estats membres per a les festivitats religioses, culturals i tradicionals no es consideren com a posats al mercat", i per tant no estan subjectes a la directiva.

Atesa aquesta consideració, el que toca és exigir, proposar i garantir que l'Estat espanyol incorpori en la seva legislació les condicions per protegir i garantir les manifestacions de cultura popular i creativa, així com les particularitats dels usos pels infants.

ICV a Europa ha fet la feina. Ara toca, i així ho estem fent, que es garanteixin les mesures legislatives espanyoles i catalanes per preservar el caràcter singular de les manifestacions amb ús de pólvora, ja siguin de cultura popular com creativa. En aquest sentit, hem presentat mocions als ajuntaments i preguntes al Govern de l'Estat espanyol.

El que cal és que tots plegats: grups de foc, tècnics, ajuntaments, Generalitat i forces polítiques treballem perquè no ens explotin les carretes a les mans.†

TU QUE ETS D'AQUÍ, OI QUE EM PARLARÀS EN CATALÀ?

| Enric de Vilalta
Coordinador de l'Àmbit de Política Lingüística d'ICV

En els últims anys la població de Catalunya ha crescut en més d'un milió i mig de persones, que s'hi han incorporat amb les seves històries personals i, també, les seves llengües.

L'objectiu que el català sigui la llengua comuna de la societat en un context multilingüe topa, entre moltes altres dificultats, amb el fet que la majoria dels catalanoparlants s'adrecen en espanyol a qui no identifiquen com a membre de la pròpia comunitat lingüística, tot barrant el pas als nous catalans a una integració fluïda en el país.

És en aquest context que neix, a partir d'una iniciativa del Centre de Normalització Lingüística de Cornellà de Llobregat, Voluntariat per la Llengua (VxL), un programa que pretén fomentar l'ús de la llengua catalana en les relacions personals.

En concret, facilita a les persones que tenen coneixements bàsics de català i es volen llançar a parlar-lo que ho puguin fer en un context real i distès amb altres persones que el parlen habitualment, i té un alt valor afegit com a instrument de foment de la convivència i de la cohesió social, més enllà de l'àmbit estrictament lingüístic. El voluntariat catalanoparlant té l'oportunitat de conèixer més sobre la cultura de la seva parella i l'aprenent se sent més acollit i millora la seva integració en la societat catalana. Per altra banda, les persones s'acostumen a parlar en català i a no canviar innecessàriament de llengua quan s'adrecen a persones desconegudes o estrangeres.

A banda d'aquells i aquelles que es dediquen professionalment (o des d'altres àmbits, com CCOO) a promocionar VxL, i de la participació d'altres companys i companyes, seria bo que membres de la direcció i dels grups parlamentaris i municipals fessin el pas de convertir-se en persones voluntàries pel que té de valor exemplificatiu i multiplicador la implicació en iniciatives d'aquest tipus. Però també perquè pot contribuir a què no es percebi que aquests temes es deixen en mans d'ERC i de CiU (i, dit d'una altra manera, a què determinats sectors als quals ens podem adreçar ens incloguin en el seu imaginari de partits nacionals) i en la perspectiva del dret de vot de les persones nouvingudes.

Els àmbits de Política Lingüística i d'Immigració (Nova Ciutadania) animem a tothom a participar-hi i ens proposem posar en marxa el procés per tirar endavant aquesta iniciativa en el si de l'organització.†

JOVES I MUNICIPALISME ALS PAÏSOS CATALANS

| Joves d'Esquerra Verda

Els passats 14 i 15 de febrer, la Fundació Josep Fusté va organitzar les jornades "Joventut i municipalisme" a El Prat de Llobregat. Aquestes jornades van aplegar 150 joves vinculats a la política municipal, la majoria regidors, d'arreu dels territoris de parla catalana.

Tot i la manca de suport polític per part de la Generalitat Valenciana i del Partit Popular, per motius obvis, les jornades van ser tot un èxit.

Els 30 adherits i adherides de Joves d'Esquerra Verda que hi van assistir, la majoria regidors i regidores, van poder compartir i confrontar models de gestió de les polítiques de Joventut amb joves dels altres partits del Paísos Catalans.

Les conclusions compartides de les jornades van ser la necessitat de carregar de pes polític les regidories de joventut, ja que la transversalitat imprescindible d'aquestes polítiques passa per la capacitat dels responsables de joventut d'incidir sobre les polítiques de totes les altres àrees. A més, totes les organitzacions i administracions presents van renovar el seu compromís pel treball coordinat per seguir construint sinergies entre aquests territoris.†

LA CRISI TAMBÉ TÉ ROSTRE DE DONA

8 DE MARÇ DIA INTERNACIONAL DE LA DONA

Enguany, la campanya de Dones amb Iniciativa en commemoració del Dia Internacional de les Dones se centra en denunciar l'impacte de gènere de la crisi econòmica.

Dones amb Iniciativa

La crisi econòmica que estem patint és el resultat d'una crisi financera internacional, produïda per la recerca de beneficis ràpids, amb un model de producció i distribució globalitzat, sense regles, sense drets, sense contrapoderes socials i polítics i sense cap responsabilitat social. Una crisi que en el nostre país té connotacions pròpies per les febleses del mercat laboral, basat en la precarietat i en salaris baixos; amb un creixement en els darrers anys centrat en la construcció, l'especulació immobiliària, el sector serveis de baix valor afegit i el consum privat.

Fins avui aquesta crisi ha tingut un rostre masculí, primer perquè els sectors productius més afectats fins el moment ocupen majoritàriament homes, però també perquè les polítiques contra la crisi s'han adreçat sobretot a donar resposta a aquests sectors.

No obstant això, la crisi també té rostre de dona. Cal que tinguem en compte que les dones constitueixen prop de la meitat de la força de treball a Catalunya, per tant, no són un col·lectiu marginal i cal atendre les seves necessitats específiques en les polítiques de combat de la crisi.

En primer lloc, cal tenir en compte que les dones s'han incorporat al mercat de treball en condicions de desigualtat respecte els homes, en un mercat segmentat, amb salaris baixos i pitjors condicions de treball. L'any 2007 el 79,9% del total de persones ocupades a temps parcial eren dones. La diferència salarial que existeix entre els dos sexes també és un dels motius principals de discriminació de les dones en l'àmbit laboral. Les dades mostren que a Catalunya els homes cobren un 29,27% més de sou que les dones.

La precarietat també afectarà les prestacions socials que se'n derivin. Les dones tenen menys i pitjors prestacions d'atur, en durada i en quantitat rebuda, i pitjors condicions de jubilació. Segons les dades, les dones aturades que estan cobertes per algun tipus de prestació d'atur només assoleixen el 24% del total.

A això hem d'afegir els col·lectius de dones que es troben en situació d'especial vulnerabilitat davant d'aquesta crisi per la seva situació en el mercat de treball, com són les dones joves, les dones de l'àmbit rural o les dones monomarentals.

D'altra banda, les dones tampoc poden perdre el tren de la nova economia. Les polítiques d'impuls d'un nou model econòmic, han d'incloure la perspectiva de gènere per ser autènticament transformadores i tenir com a estra-tègia prioritària la integració de dones i homes en els sectors emergents com les energies renovables (a dia d'avui un sector ja molt masculinitzat) i en aquells que generen més valor afegit com les inversions en R+D+I.

En segon lloc, les dones continuen essent la peça clau del funcionament de l'economia reproductiva. Les dones catalanes dediquen més del doble del temps que els homes al treball reproductiu, és a dir, a la cura de les persones -petites i grans- i al treball a la llar. Hi ha conseqüències socials, polítiques i econòmiques molt clares del fet que les dones dediquen molts anys de la vida a la cura d'altres: pitjors sous, menys reconeixement social, manca d'autonomia econòmica, treballs a temps parcial, pitjors jubilacions, més dificultats per a la promoció professional, etc.

Si volem assolir una modernització econòmica, basada en la sostenibilitat ecològica i humana ha arribat l'hora d'integrar en la economia "oficial" aquests altres treballs, que creen riquesa i que són imprescindibles per a la sostenibilitat del sistema social i econòmic.

En tercer lloc, cal tenir en compte que les dones estan majoritàriament ocupades en els sectors dels serveis socials, molts d'ells vinculats als serveis públics de benestar. Per això defensem que les polítiques de creació d'ocupació també han de dirigir-se a aquelles professions que construeixen la infraestructura més important, la del capital humà, i que precisament són les més feminitzades com són el treball social, l'ensenyament i la formació, les professions relacionades amb la cura de les persones, etc.

A més a més, les dones són les principals usuàries i les principals beneficiàries d'aquests serveis públics, per la qual cosa una menor despesa social provoca una pressió addicional sobre les responsabilitats socials que s'atribueixen a les dones i reforça el model tradicional de família patriarcal. En aquest sentit, cal que la despesa social s'incrementi, especialment la vinculada al desplegament de la Llei de dependència, que tantes expectatives ha generat. La despesa pública en serveis de benestar, com escoles bressol o centres per a gent gran, és fonamental per a l'objectiu de la plena integració de les dones en el mercat laboral.

ACTE CENTRAL DE DONES AMB INICIATIVA

En commemoració del 8 de març, Dones amb Iniciativa va organitzar l'acte central de la campanya "La crisi també té rostre de dona"

II CONGRÉS DE LES DONES DE BARCELONA

Laia Herrera
Regidoria de Dones i Joventut

El passat 30 de gener es va donar el tret de sortida al II Congrés de les Dones de Barcelona. Elsa Blasco, regidora de Dones i Joventut i d'ICV a l'Ajuntament de Barcelona, va convidar totes les barcelonines a participar en aquest gran esdeveniment que té per objectiu principal el de mobilitzar el major nombre de dones de Barcelona per tal d'incloure la perspectiva de gènere en totes les polítiques públiques de la ciutat, que formaran part del Pla Municipal per a les dones 2011-2014.

El II Congrés de les Dones de Barcelona, que tindrà lloc els dies 16 i 17 d'octubre de 2009 al Centre de Convencions Internacional de Barcelona (CCIB), és una iniciativa impulsada des del Consell de Dones de Barcelona, conjuntament amb els 10 consells de dones de districte i amb el suport de la Regidoria de Dones i Joventut. I troba les seves arrels, el 1999, quan vam celebrar, de la mà de la nostra companya Eulàlia Vintró, el I Congrés de les Dones de Barcelona. Ha passat una dècada, vivim en un nou context, tenim nous reptes i és hora de fer balanç i de construir noves línies de treball.

I és també el moment d'explicitar fins a quin punt les dones han estat cabdals en la transformació de la nostra ciutat, perquè les dones, des de la seva pluralitat de classes, d'edats i de procedències, d'idees i de pensaments tenen les seves formes d'entendre i viure la ciutat, tenen la seva pròpia manera de significar, en femení, Barcelona.

Així doncs, aquest II Congrés té la voluntat d'esdevenir l'espai de trobada del moviment de dones, el moviment feminista i l'associacionisme de dones de Barcelona, però, també, de les dones que no participen d'aquestes organitzacions.

El debat s'iniciarà a través de quatre eixos temàtics: ciutadania, cultura, espai públic i vida quotidiana i temps i treballs. Tots ells amb un fil conductor comú: "Les dones com a agents de transformació de la ciutat de Barcelona". És a dir, el reconeixement i la valoració de les aportacions de les dones a la nostra ciutat, els seus coneixements, sabers i la manera de fer.

Ben aviat s'obrirà un procés participatiu per recollir les aportacions de totes les barcelonines. Les propostes es podran fer presencialment, a través dels Consells Municipals de participació, o bé a través de la web: www.bcn/congresdones09.cat

Elsa Blasco, durant l'acte

Foto: Ajuntament de Barcelona

MEMÒRIA HISTÒRICA

HOMENATGE ALS MILITANTS DEL PSUC AFUSELLATS AL CAMP DE LA BOTA

El passat diumenge 15 de febrer una delegació d'ICV, encapçalada pel seu secretari general, Joan Herrera, i pel seu vicepresident, Lluís Moreno, va participar en l'homenatge anual organitzat per l'Amical de Catalunya dels Antics Guerrillers als militants del PSUC afusellats.

SEIXANTA ANYS DE L'ASSASSINAT DELS COMPANYS DE L'ANOMENAT GRUP DELS 80, CARRERO, PUIG I PIDEMUNT, VALVERDE I NUMEN.

Romuald Grané
Militant del PSUC i d'ICV

Com cada any, el diumenge més proper al 17 de febrer a l'esplanada del Fossar de la Pedrera ens trobem els familiars i amics que encara quedem -molt pocs dels que hi havíem conviscut, en especial a dins la presó, i poquíssims i ja molt grans quant als familiars directes-. Ensem, rememorem l'afusellament dels companys del grup guerriller d'en Serret i Arévalo, també afusellats el mes de febrer, però del 46. D'aquest grup en quedaren tres amb penes de 30 anys, i el més conegut fou l'Eduard Segrià, que d'una manera molt rebuscada fou assassinat el juliol de l'any 50 per fets de guerra, tot i que el 18 de juliol, data en què pogueren passar els esmentats fets, ell estava fent el servei militar a Mallorca, a molts quilòmetres del seu poble. El que sí que va fer després fou jugar, juntament amb la seva promesa Teresa, un paper molt valent en el contacte amb el Partit a l'exterior durant els dos anys que durà aquest treball del grup dels 80 i fins després de l'afusellament dels quatre companys, la sortida en llibertat dels qui els correspongués i la distribució als penals de Santoña i Burgos als qui els mancava complir condemna.

El mateix acte el repetim el diumenge següent al 15 d'octubre, que com tots sabem és l'aniversari de l'afusellament del president Companys. No es pot negar la mostra de valor cívic i patriòtic, de fidelitat i d'adhesió a una idea, a una lluita, que estan mantenint les associacions de familiars d'immolats, d'expresos polítics, d'exguerrillers i de totes les entitats que com a tals hi contribueixen, així com els molts familiars i amics que individualment hi participen, removent els sentiments i els records en què es reviu escenes i anècdotes.

Una delegació d'ICV encapçalada pel secretari general, Joan Herrera, va rendir homenatge als companys del PSUC que foren afusellats pel franquisme

És bo recordar, ja que alhora significa continuïtat en la lluita per tal d'assolir els mateixos objectius de justícia i d'equitat que ens portin a un estat de benestar, millor que el que gaudim, fonamentat en la Pau i la convivència entre tots.

M'agradaria aprofitar aquest escrit per tal d'aclarir que la meua relació amb el grup dels 80 és conseqüència de coincidir en els calabossos de Jefatura, quan em van detenir a primers de maig del 47, amb el grup de l'Escola Ràdio Maymó. M'imagino que en els calabossos i en el cervell d'en Ferran Rius es va anar forjant la possible relació entre el Partit de dins la Model, -més ben dit, de dins la quarta galeria, que era un món apart- i el Partit al carrer. Des de dins la Model varen nomenar, està clar que sense nominació oficial, enllaç verbal l'Angelita, cosina i promesa d'en Frederic Cañón, amb la que em veia cada setmana si convenia, en especial quan es preparava el Consell de Guerra, abans i després d'haver-hi comunicat.

L'altre enllaç era la Teresa, promesa de l'Eduard Segrià, que s'encarregava d'entrar i recollir el cabasset o senalla on anaven col·locats els sabuts paperets de fumar en els que hi anava escrita la correspondència entre les dues parts del Partit, que una de les missions, i molt important, era intentar salvar vides, les que es poguessin -de principi demanaven onze penes de mort- del Consell de Guerra que es preparava. Anàvem a casa de la Teresa a buscar la senalla. En treia els paperets que l'Angelita ja m'havia comunicat a quines fileres estarien i degudament estirats i fets entenedors i ampliat per la part verbal que rebia de l'Angelita que la passava per escrit, com és obvi, i això gairebé durant dos anys. Un incís, que podria ser molt llarg, però només per aclarir que els materials més grossos els entràvem dins de sabates velles degudament arranjades per professional que per cap costat pogués fer mal d'ulls. La millor prova és que no es produí mai, ni amb les sabates ni amb la senalla, cap entrebancada.

El màxim responsable d'aquest treball a dins la Model era el company Sebastià Piera, amb qui gairebé sempre que ens veiem surt a reluir algun episodi d'aquella perillosa aventura. Salutacions, Piera, i cuida't.

Tornem al, diguem-ne, correu normal. Hi hagué moments apassionants, en especial quan els companys als que demanaven pena de mort van enviar cada un el seu, diguem-ne, testament polític. Recordo la primera vegada que vaig entrar a comunicar a dins la presó -en Cañón tenia un cosí de la meua edat i el document no portava fotografia-. Jo hi entrava quan calia aclarir o ampliar alguns temes, gairebé sempre a petició de dins, hi entrava a veure al meu cosí però, a dins ja es posava junt amb el Rius que és al qui havia de parlar. Doncs bé, en la primera entrevista, entre d'altres coses, em diu: "Suposo que els documents que t'enviem els fas arribar tots i amb tota la cura al Partit". Si em punxen no surt sang, allò que diuen. Com podia interpretar que uns paperets de fumar, escrits amb un llapis primet de punta molt fina, amb lletra gairebé invisible, tots rebregats, podien passar a la categoria de documents, que jo els entenia de paper segellat i possiblement amb pòlisses. Pot semblar-ho, però no és broma. Doncs bé, el més emocionant fou llegir els nou -aleshores demanaven nou penes de mort- llegir els nou documents, ho eren, de veritat! Cadascú hi exposava i hi expressava un tros de la seva vida, de la seva lluita i ara em seria impossible rememorar-los. Però el que mai he oblidat és en la del Puig en què deia allò que sembla tan obvi "que el partit som tots i cada un" i acabava amb el crit que repetí en anar a pujar als camions en acomiadar-se dels companys de la Model: "Companys, continueu la lluita!..." En això estem, Quimet. T'agradaria veure el nou planter que ve a recordar-vos.

RECORDANT EN CRISTÓBAL BERMÚDEZ

ICV Barcelona

El diumenge 8 de febrer ens deixà el company Cristóbal Bermúdez Perujo després de 79 anys de vida plena, i bona part d'ella, entregada a l'ideal d'un món de persones lliures i iguals.

Nascut a Andalusia, en Bermúdez va haver de patir els excessos d'una societat dominada pels cacics i per la dictadura que el varen marcar per sempre, alhora que foren fonament essencial en la constitució de la seva activa dimensió política i social que es va concretar en les lluites laborals a casa Riviere, en les lluites veïnals a

l'Associació de Veïns i Veïnes del barri de Porta, en la seva destacada presència al PSUC del Vallès Oriental i de Nou Barris, i posteriorment, com a president d'ICV de Nou Barris.

La Comissió Política de Barcelona i la Comissió Política de Nou Barris, àmpliament representades, així com els quatre regidors i regidores, en nom del nostre grup municipal a l'Ajuntament de Barcelona, fem nostres les paraules adreçades per Quim Mestre en l'acte de comiat, tot recordant el company i la persona. Trobarem a faltar per sempre la seva aportació intel·ligent, la seva modèstia i humilitat, la seva amabilitat i simpatia i el seu somriure! †

Cristóbal Bermúdez

REVISTA NOUS HORIZONS DEDICADA A GRAMSCI

LA FUNDACIÓ RET HOMENATGE AL PENSADOR ITALIÀ

El número 191 de la Revista Nous Horitzons, "Homenatge a Gramsci", ha recuperat la vigència i la validesa de la lectura del pensament gramscian aplicades al context polític i social actual.

El passat 26 de febrer va tenir lloc al Convent de Sant Agustí de Barcelona la presentació del darrer número de la Revista Nous Horitzons, el 191, dedicat a Antoni Gramsci.

El coordinador de la publicació, Marià Hispano, va explicar que aquesta revista s'emmarca en l'homenatge que mereix la figura de Gramsci en la commemoració que va tenir lloc el 2007 del 70è aniversari de la seva mort.

El vicepresident d'ICV, Jordi Guillot, va destacar la vigència de les idees de Gramsci en el context polític i organitzatiu actual i va recordar que "no en va, una cita de Gramsci encapçalava el document d'estratègia política de la 9a Assemblea Nacional d'ICV".

En aquest sentit, Guillot va destacar que Gramsci va tenir la capacitat de combinar idees crítiques i transformadores amb la necessitat d'una organització forta i cohesionada i va recordar la cita "La història d'un partit no és la mera narració de la seva vida interna, de les seves polèmiques, de la biografia dels seus dirigents. La història d'un partit és la de la seva eficiència real, és la de la seva força determinant, positiva i negativa. Sobre el fet d'haver contribuït a crear esdeveniments i també d'haver impedit que se'n produïssin d'altres."

López Arnal, autor de dos articles de la revista, va recordar la importància de l'obra de Manuel Sacristán, com a principal autor que va introduir les idees gramscianes a la literatura política catalana i espanyola.

ÈXIT DEL CICLE DE DEBATS DE LA FNH A LLEIDA

Cada dilluns del passat mes de febrer, a l'Aula Magna de l'Institut d'Estudis Ilerdencs, van tenir lloc les 4 xerrades del cicle de jornades de debat i reflexió de Lleida. La primera xerrada va ser "El jovent i la immigració. Integració i ciutadania" a càrrec de Carles Feixa i de Ramon Camats; la segona va ser "Economia i Treball. La crisi econòmica", en la que hi van participar Joan Pere Enciso i Simón Rosado; la tercera xerrada va tractar sobre aigües i residus i va comptar amb els experts Pedro Arrojo i Xavier Flotats; la darrera xerrada del cicle es va titular "Territori: Sobiranesme i equilibri" i hi van participar Jordi Sánchez i Francesc Pané. Les jornades han estat un èxit de participació, amb més de 80 assistents a cada xerrada, i també suposen un avenç en la descentralització de l'activitat de la FNH.

LA FUNDACIÓ ESTRENY VINCLES AMB L'INSTITUT RAMON MUNTANER

Ambdues institucions es van reunir el passat mes de gener a la seu de la Fundació Nous Horitzons per tal de fer una primera presa de contacte i d'estudiar possibles fórmules de col·laboració, que es podrien concretar en la signatura d'un conveni. A la reunió hi van assistir el vicepresident de l'Institut Ramon Muntaner, Josep Santesmases, i la seva directora, Ma Carme Jiménez, i per part de la FNH, el president Jaume Bosch, i el seu director, Marc Rius. L'objectiu principal de l'Institut, fundat el 2003 i amb seu a Tarragona, és la difusió i el suport als projectes d'investigació i de promoció cultural dels centres i instituts d'estudis de parla catalana, entitats dedicades principalment a l'estudi de la història i a la divulgació cultural en els àmbits local i comarcal.

López Arnal, Jordi Guillot i Marià Hispano van presentar la Revista Nous Horitzons dedicada a Gramsci

CONVOCATÒRIA DEL 7è PREMI NOUS HORIZONS

Recordem que des de desembre de 2008 i fins al 13 de març de 2009 està oberta la convocatòria del 7è Premi Nous Horitzons. La Fundació convoca el premi per impulsar i donar suport a la innovació permanent en el pensament i la recerca social, des d'un punt de vista ecosocialista.

En aquesta edició el premi constarà de 2.000€ (l'any passat va ser de 1.500€) i la publicació del treball en la col·lecció "El pensament i l'acció".

Es poden consultar les bases del premi a: www.noushoritzons.cat

LA LLIBRERIA

DONES EN MOVIMENT (S).

Cristina Borderías i Mercè Renom (eds.). Editorial Icaria.

Contracorrent de les interpretacions clàssiques i des de diferents perspectives, aquesta obra mostra les múltiples modalitats i dinàmiques de l'acció col·lectiva protagonitzada per les dones en la seva lluita per la millora del benestar quotidià entès de manera molt àmplia: la cura de les persones, l'alimentació, l'habitatge, l'espai urbà, el medi ambient, la mobilitat urbana, la salut, l'educació, el control del propi cos, la sexualitat, l'autonomia, l'autoestima, la creació d'espais de cultura, la participació en la vida de la pròpia comunitat, les llibertats polítiques o l'empoderament. S'hi apleguen anàlisis de diversos països i èpoques, i s'hi mostren moviments de diferents tipus, tant els que parteixen d'organitzacions formals, com els que sorgeixen de xarxes flexibles, o els d'aparència espontània, sovint desatesos en els estudis sobre moviments socials.

IVAN ILLICH, TEXTOS ESCOLLITS

Jordi Pigem. Edicions Tres i Quatre.

Amb el títol "Gaia. Pensament global, territori i medi ambient", l'Institut del Territori i Edicions Tres i Quatre, del País Valencià, presenten una nova col·lecció editorial sobre pensament ecològic amb una base local i global. Un dels llibres d'aquesta nova col·lecció és una selecció de textos d'un dels llibres clàssics d'Ivan Illich, "Energia i equitat", publicat fa 25 anys, on va denunciar la gran crisi ecològica que s'estava vivint i la manca d'equitat en l'accés de les matèries primeres. La publicació de Jordi Pigem també inclou un recull d'articles i conferències que l'autor va pronunciar en els darrers 20 anys. Illich és un pensador austríac provocador i polifacètic, que va criticar algunes institucions de l'estat modern, com l'educació escolar, la medicina professional o el consum excessiu d'energia. L'originalitat radical dels plantejaments d'Illich ens guia per territoris insospitats, una experiència del món rica i diversa.

MEJOR CON MENOS. Necesidades, explosión consumista y crisis ecológica

Joaquim Sempere. Editorial Grijalbo.

El consum massiu propi del capitalisme arrossega amb el seu gran poder de seducció centenars de milions de nous adeptes als països emergents, mentre altres milers de milions queden marginats de la festa consumista en un món amb desigualtats escandaloses. Aquesta situació, que propicia el gran impacte de la petjada ecològica humana, amenaça amb portar-nos a tots al col·lapse o a greus regressions de la vida civilitzada.

En aquest llibre el professor Sempere ens mostra com podem simplificar el metabolisme social, reduir la petjada ecològica dels països rics i, al mateix temps, millorar les condicions de vida d'aquesta majoria de la humanitat que pateix una escassetat insuportable i vergonyosa. En efecte, malgrat la religió del malbaratament, és millor viure amb menys.

UNA MIRADA CULTURAL I +

RECOMANACIONS CULTURALS

La pàgina de cultura d'aquest número de Treball inclou dues recomanacions culturals: "El dia revolt. Literatura catalana de l'exili", de Julià Guillamon, i "La classe (Entre els murs)", de Laurent Cantet.

UN NOU CARNAVAL. REINTERPRETANT EL CARNAVAL

Josep Altayó
Responsable de l'àmbit de Cultura d'ICV

Sens dubte els temps canvien però les tradicions es mantenen i a voltes poden actualitzar-se. Dit d'una altra manera, les expressions i manifestacions de cultura popular (m'agrada molt més aquest terme) tenen els seus orígens però han sofert canvis, adaptacions i, sobretot, reinterpretacions. Aquests dies de carnaval, potser recordant la vella i quasi perduda premsa satírica carnavalesca, se'm varen produir unes associacions d'idees que us voldria comentar (no deixa de ser una reinterpretació més).

Com tots sabeu, el carnaval comença amb el dijous gras i al llarg d'uns dies tot és carnal, festa i disbauxa; sobretot és tiberi gras (botifarra d'ous, truites, llardons..., calia assegurar la subsistència d'un llarg període de dejuni). Totes aquestes idees les vaig associar amb els anys passats d'abundància econòmica -grans beneficis dels empresaris i de la banca, les polítiques lliberals del Govern espanyol...- però arriba l'enterrament de la sardina.

Aquells dies d'opulència donen pas a les penitències, ens ha arribat la crisi! No podem pagar la crisi els de sempre! En èpoques grasses els beneficis per a uns pocs i en la quaresma patir tots per a uns pocs! Caldrà deixar endarrere les opulències i cercar noves polítiques. Ja estem de quaresma.

Haurem de ser reflexius, agosarats i progressistes; saber concretar i explicar les nostres propostes que cal incorporar al Pacte d'Entesa del Govern de Catalunya per afrontar i sortir de la crisi. Les set quaresmes han de comportar un conjunt d'actuacions que permetin donar resposta urgent a l'atur, a les necessitats socials més immediates de la ciutadania i alhora ser el relançament de l'economia fent especial èmfasi en el canvi del model productiu i la reconversió cap a noves activitats de més valor afegit que comportaran una millor competitivitat del país.

Vet aquí les set quaresmes: cohesió social i garantir prestacions bàsiques a les persones; educació recerca i innovació;

suport a la dinamització econòmica i ocupacional amb increment de la disponibilitat creditícia per a les pimes i les famílies, condicionant la compra d'actius dels bancs; habitatge social i criteris d'eficiència energètica; infraestructures sostenibles; model energètic que garanteixi els compromisos ambientals i de reducció d'emissions; i la darrera quaresma, i no menys important, municipalisme (polítiques actives d'ocupació, polítiques socials i d'inclusió, fons específics a situació d'emergència).

El valor de la cultura en la crisi

Ja que ens trobem en un espai de cultura, no puc oblidar-la i voldria reivindicar el seu paper i el dels sectors artístics per poder afrontar la crisi.

Fins ara, en el panorama dels debats i propostes, no he sabut trobar cap referència ni pla entorn a la cultura. Cal no oblidar el PIB que aporta la cultura (entorn del 3% i prop del 4% català), amb un VAB del 2% i la generació d'ocupació (2% del total).

Més enllà d'aquestes xifres caldria comptar amb les aportacions del sector cultural a la innovació i la creativitat. Estem tots d'acord que la sortida de la crisi,

més enllà de les mesures financeres, haurà de sustentat-se en la recerca, la innovació i la creativitat. No solament s'haurà de produir, sinó que s'haurà de fer aplicant nous models que comportin valor afegit. És en aquest context que la cultura i els creadors són necessaris per dotar d'eines, de recursos, de continguts i de coneixement a la societat en general; com són necessaris, alhora, per aportar i dotar al teixit productiu d'imaginació sense límits, pas previ per poder innovar.

Tenim antecedents: per exemple, l'any 29 amb la depressió dels Estats Units on els artistes s'involucraren en l'ensenyament a les escoles; o més recentment les polítiques de la cultura comunitària que la situen -la cultura- en el moll de l'os de les polítiques socials i inclusives.

Esperem que el recent creat Consell Nacional de la Cultura i de les Arts, pel qual des d'ICV hi hem treballat a fons, pugui desenvolupar amb la complicitat i els acords dels partits i del sector cultural les noves polítiques que el país requereix i afavoreixi situar la cultura al lloc de centralitat que li pertoca.

Ep! I que no ens diguin que els pobres aguantem amb pa i cebes, reivindicuem un bon tall de cansalada, i millor si és viada!

Donem-nos una quaresma de marge.†

RECOMANACIONS CULTURALS

EL DIA REVOLT. LITERATURA CATALANA DE L'EXILI
Julià Guillamon. Biblioteca Universal Empúries, núm 225. Ed.62.
Barcelona, 2008

Aquests dies commemorem els 70 anys de l'exili republicà i en aquest context us volem recomanar la lectura de l'assaig històric *El dia revolt*, escrit per Julià Guillamon, comissari de l'exposició *Literatures a l'exili* que s'ha pogut veure al CCCB i a ciutats dels exiliats catalans i que ha donat peu, no sols al llibre que avui us recomanem, sinó també al projecte musical *Vientos y lugares*, (Un treball de Refree, Sònia Pérez, Cabeza de Cera i d'altres).

Per cert, ambdós, el llibre de Julià Guillamon i Refree, han estat reconeguts amb el Premi Ciutat de Barcelona 2008 d'assaig i música respectivament.

Els quaranta-dos reportatges del llibre són la recuperació d'un llegat i d'unes biografies personals que transcendeixen el relat, ens apropen a la manera de viure dels autors exiliats des de diferents llocs d'exili i en diferents temps (Transitarem de l'Argentina de Perón a la Veneçuela d'Hugo Chávez). Són una aproximació a les vides des del passat i el present; a la construcció del nou espai vital, emocional

i físic que comporta l'exili: els sentiments, els fills, les adaptacions, els ambients, els amics i les emocions es posen en joc.

El llibre, que conté una extensa recerca gràfica i un CD, ha rebut el suport del Memorial Democràtic de la Generalitat de Catalunya i ve a enriquir la nostra memòria individual i col·lectiva i a lluitar contra l'oblit.†

LA CLASSE (Entre els murs)
Laurent Cantet.
França, 2008

Si us interessa fer-vos idea de les problemàtiques circumstàncies en què es relacionen els alumnes i professors en un institut de barri (*banlieu*) d'una gran ciutat en el que es troben immigrants de 2ª i 3ª

generació, aneu a veure la pel·lícula francesa *La classe*. Amb una interpretació realista executada per alumnes i professors d'un institut, podreu apreciar la diversitat de conductes i actituds conflictives que es donen en la comunitat escolar, tant pel que fa als mestres (a nivell individual o col·lectiu: l'entusiasta i batallador per fer el millor possible la seva difícil tasca pedagògica, l'estressat i descoratjat fins a voler llençar la tovallola...) com als alumnes (el passota, el que té ganes d'aprendre, el líder conflictiu i un molt pinxo...) i, àdhuc, també pel que fa als pares (que, sovint, el que volen és justificar o "salvar" el fill perquè no l'expulsin en lloc de gosar enfrontar-se amb ell...). La pel·lícula no dona solucions; tan sols ens mostra la problemàtica vida escolar que s'està convertint en efecte i causa de la multifacètica crisi en què estem embrancats.†

Bernat Castany

AGENDA CULTURAL PAU CASALS I L'EXILI (1939-1973). (11/01 al 29/03). El Tinglado- Port de Tarragona - EULÀLIA VALLDOSERA - Dependències. (4/02 al 20/04). MNCARS - IL·LUMINACIONS CATALUNYA VISIONÀRIA. (17/02 al 17/05). CCCB - FRANCIS BACON. (3/02 al 19/04) Museo del Prado - JOAQUIM MIR- Antològica. (3/02 al 26/04). Caixaforum BCN - PRODUCT de Mark Ravenhill, dir. Julio Manrique (11/03 al 12/04). Sala Beckett - JOSEPH BEUYS. (fins el 29/03). Fontana d'or Girona - EL PONT D'ARCALÍS I ESBART FONTCOBERTA. (27/03 - 22h). Tradicionàrius 2009 (CAT) - WAGNER PA (TROPICALIA)(26/03-21h). Auditori MACBA - EL LLAC DE LES MOSQUES - Cia. Sol Picó. (5/03 al 8/03). Mercat de les Flors - WAXTAAN- Cia Jant-Bi. (26/03 al 29/03). Mercat de les Flors - Festival LP'09 - diversos espais (6/03 al 21/03) - BCNmp7. EMERGÈNCIES FEST. (2/04). CCCB - JORDI COLOMER. (29/01 al 19/04). Centre d'art La Panera Lleida.

FÒRUM SOCIAL MUNDIAL

EL FÒRUM SOCIAL MUNDIAL DE LA CRISI. BALANÇ DEL FSM 2009

L'article de Jordi Calvo fa una anàlisi de tot allò que ha succeït en el darrer Fòrum Social Mundial, celebrat a la ciutat brasilera de Belém i en què la Fundació Nous Horitzons hi ha participat.

Jordi Calvo Rufanges

El vuitè Fòrum Social Mundial s'ha consolidat com el lloc de creació i de divulgació de propostes crítiques amb el capitalisme, la seva fase neoliberal, globalitzadora, i moltes altres característiques del sistema actual (imperialisme, neocolonització, patriarcat...), que comporten perjudicis per a la majoria del planeta, exclosa per l'actual model hegemònic.

El FSM és ja un grup de pressió als poders establerts i d'influència en l'opinió pública. És com un *think tank*, on no només hi sorgeix pensament alternatiu al capitalisme, sinó una fàbrica de nous intel·lectuals, de multiplicació d'activistes, de consolidació de militants i de captació de nous simpatitzants. No crec que el Fòrum sigui un contrapoder, perquè en ell no hi ha qui ostenti el poder doncs es tracta d'una organització horitzontal. Tanmateix, qui hi participa, diversos milions de persones des de l'any 2001, és qui exerceix aquesta funció de contrapoder, en el seu barri, ciutat, nació o Estat. El Fòrum és una escola de nous polítics, però que no només aprenen sobre política, sinó sobre el que hauria de ser prioritari per als polítics, millorar la vida de tots els qui vivim en aquest planeta, i el que és més important, sobre noves formes de fer política, sense cobdícies, ànsies de poder o protagonismes. El Fòrum és la universitat popular, d'aprenentatge col·lectiu, on tothom es converteix en mestres i alumnes, on totes les experiències són vàlides, on tots els punts de vista són escoltats. A més, és un espai obert, on qualsevol persona és benvinguda.

Manifestació d'inauguració del Fòrum Social Mundial 2009

El recent Fòrum de Belém no ha defraudat. D'una part, perquè a nivell organitzatiu es troba entre els millors Fòrums celebrats fins ara. Es nota l'experiència brasilera i, sobretot, el suport institucional, diuen que incondicional. A més, els ciutadans de Belém s'han abocat a l'esdeveniment, s'han assolit els 5.000 voluntaris, als que si hi sumem les enormes dosis d'hospitalitat brasilera, ens dona una equació que ha superat qualsevol incomoditat climàtica o organitzativa. Les expectatives de participació també s'han superat amb escreix, les dades finals parlen de 133.000 participants de 142 països d'arreu del món. A Belém hem vist que el FSM està més viu que mai.

Tanmateix, el més rellevant d'aquest Fòrum ha estat el context en el que s'ha celebrat. La profunda crisi econòmica mundial ha centrat els debats d'un esdeveniment que pretenia parlar sobre l'Amazònia, i deixar parlar els indígenes -per aquest motiu l'elecció de Belém per a la seva celebració-. Encara que hi han participat més de 1.900 indígenes vinguts de tots els racons de la conca de l'Amazones i malgrat que han gaudit d'un dia de programació específica, la crisi ha monopolitzat els debats en les més de dues mil activitats del Fòrum. Crisi que s'ha vist analitzada com a una oportunitat històrica, que no hem de desaproveitar, però sota dues perspectives molt diferents.

La profunda crisi econòmica mundial ha centrat els debats d'un esdeveniment que pretenia parlar sobre l'Amazònia.

L'esquerra ha de donar i donarà un pas endavant i ha de prendre decisions valentes que suposin canvis profunds en el model capitalista.

D'una banda existia l'opinió que és el moment del canvi, en el que l'esquerra ha de donar i donarà un pas endavant i ha de prendre decisions valentes que suposin canvis profunds en el model capitalista, on es torni al control democràtic dels productes i serveis bàsics, a una major regulació dels mercats, en definitiva, a una economia al servei de les persones.

D'altra banda, hi havia els qui advertien que no som els únics que estem analitzant la nova conjuntura econòmica com a una oportunitat per al canvi, en referir-se indubtablement als acabats empresaris i als polítics que algun dia aconseguiran una ben pagat lloc d'assessor en algun dels consells d'administració d'aquestes empreses, que aquests dies es van donar cita a Davos, seu del Fòrum Econòmic Mundial. Alertaven que les forces conservadores -que volen conservar els seus privilegis- també estan analitzant la situació per veure de quina forma poden treure el major profit per aconseguir els seus propis objectius. Hi havia qui augurava un futur de regressió a un sistema fins i tot més injust que l'actual, on els drets laborals es vegin reduïts a la mínima expressió, amb l'excusa de flexibilitzar els mercats per ser més competitius. La proposta de la Unió Europea de fer-nos treballar 65 hores sembla que tornarà a amenaçar-nos.

És a dir, en el Fòrum es pensa que aquesta profunda crisi no deixarà impassible ningú. Ens endinsem en un període de lluita entre els cada vegada menys privilegiats, aburgatsats, rics i acomodats ciutadans del Nord i milers de milions de persones, iguals en dignitat als anteriors, que exigiran canvis profunds en les seves vides i en els seus governs. El Fòrum ha de fer visibles les exigències dels oblidats pel capitalisme i les seves alternatives al sistema que ens ha portat a la crisi, aquest és el repte al qual s'enfronta els propers anys.†

Marina Silva, senadora del PT i defensora del medi ambient al Brasil, a la xerrada sobre la situació de l'Amazònia

ALBERT SOLÉ

DIRECTOR I GUIONISTA DE DOCUMENTALS

Va néixer a Bucarest (Romania), encara que té les nacionalitats hongaresa, francesa i espanyola. És llicenciat en Ciències de la Informació, ha exercit com a reporter televisiu especialitzat en temes socials.

Com a guionista, va treballar a la sèrie documental *Nòmades de la condició humana* (Orbita Max) i en altres programes de televisió a TVE, Antena 3 i TV3. L'any 2000 va fer el salt a la direcció de documentals. Entre els seus últims treballs destaquen *Històries d'aigua* (Orbita Max), emès en diverses televisions, *El Cordobés, la España de los milagros* (Alea D&F), per a TVE i Art, *El somni de l'aigua* (Bausan films) per a l'Expo Zaragoza i UNESCO, i la sèrie documental *En la cárcel confidencial* (Alea DF), emès al Canal Cuatro. També va dirigir *La mente del violador* per al programa *Documentos TV* de TVE. Amb el llargmetratge documental *Bucarest, la memòria perduda*, produït per Bausan Films i Minimal Films, realitza una recerca personal sobre la seva pròpia memòria i la del seu pare, Jordi Solé Tura, un dels signants de la Constitució Espanyola i que ara pateix alzheimer.

“SEGUEIXO INTENTANT ENTENDRE EL SIGNIFICAT DE SER D'ESQUERRES AVUI DIA”

| Entrevista Jesús Hernández

Fa poc has guanyat un Goya. Òbviament és una fita en la teva carrera com a director, creus que darrere d'aquest premi hi ha cert reconeixement a tota la tasca que s'està fent de recuperació de la memòria històrica?

Efectivament, sí. El premi és a una feina però gran part d'aquest premi també és per la figura del meu pare. Amb aquest Goya hi ha un reconeixement dels sectors no polititzats, com poden ser les institucions culturals, a la generació de la gent que se la va jugar. Està clar que la pel·lícula treu dos temes que avui en dia estan molt presents, com són la memòria històrica i el tema de l'alzheimer. Encara que aparentment puguin semblar dos temes deslligats, finalment són dos col·lectius que estan lluitant per recuperar la memòria.

Com va sorgir la idea de fer el documental?

Aquesta pel·lícula va sorgir d'una necessitat. De la necessitat d'entendre, d'entendre'm a mi. També té relació amb una necessitat que és una qüestió molt profunda, que la portem a l'ADN, i que fa referència a la qüestió de la transmissió del coneixement d'una generació cap a una altra. Però bàsicament jo sempre dic que per mi aquesta pel·lícula és una gran teràpia. Jo vaig tenir una infantesa atípica. No m'havia posat mai a endreçar-la, però quan un obre tots els armaris de la memòria i mira tots els calaixos i els capgira, tot allò que cau després ho ha de tornar a endreçar perquè tot tingui una certa lògica. I aquest és un exercici que recomano a tothom.

Enguany es commemoren 70 anys de l'exili i de l'inici de tots els esdeveniments ocorreguts en aquells moments i posteriors durant la dictadura franquista. Bucarest esdevé també un referent en aquest tema i posa en primer pla la recuperació de la memòria històrica. Com valoren les iniciatives sorgides entorn a la mateixa?

Òbviament les lleis que tenim aquí de memòria històrica són absolutament insuficients. Crec que hem d'anar molt més enllà, crec que no només hem de saber sinó que hem de restaurar la legitimitat a qui la mereix; és a dir, als qui van lluitar pel bàndol legítim. No crec, malauradament, que estiguem preparats per demanar-ne responsabilitats penals, i per tant crec que no fóra convenient, però sí que hem d'anar molt més enllà en la restitució de la legitimitat. I hem de reconèixer no només els qui van lluitar a la guerra civil, sinó aquelles altres generacions que van anar seguint la lluita en els anys 50, 60 i 70. I és aquí on posa l'accent la pel·lícula.

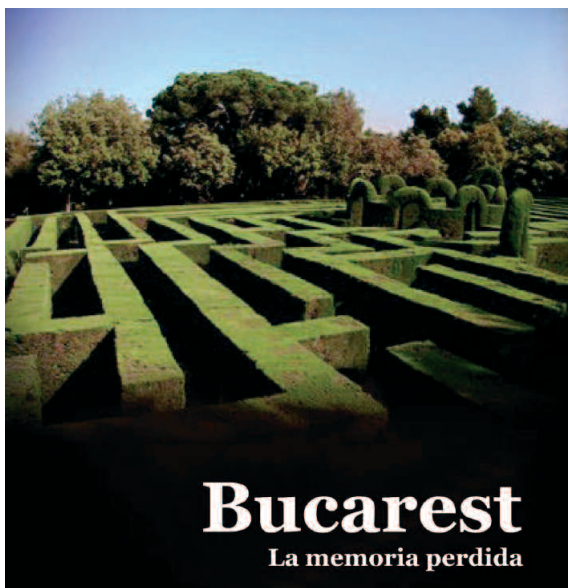
Observador privilegiat de moments claus de la nostra història. Com ho valoren ara, des de certa distància temporal? Com valoren la Transició espanyola?

Si agafem com a referent la frase del filòsof francès Montesquieu "la política és l'art d'allò possible", està clar que la transició va ser l'art del possible. Mirat des d'ara és fàcil dir que no va ser allò que haguéssim volgut.

No vam trencar amb el règim, no vam demanar responsabilitats penals, no vam obtenir allò que somiàvem. Però crec que va ser un exercici de possibilisme i de funambulisme polític sense precedent i això diu molt a favor dels que van viure aquella època. Qui més qui menys va saber renunciar a allò que semblava irrenunciable. I en aquest sentit els comunistes van fer un esforç molt important que se'ls hauria de reconèixer. Han estat molt maltractats per la història perquè el seu paper en els anys de l'antifranquisme i sobretot la seva visió d'estat després, durant la transició, no va ser gens reconegut a les urnes. Ja que l'electorat no va reconèixer aquest esforç, nosaltres, els qui en sabem d'història, sí que els hi hem de reconèixer.

Ara estàs preparant un documental sobre Miguel Núñez, per què vas decidir impulsar aquest nou projecte?

Vaig heretar tota la mitificació que hi havia al voltant de la figura de Miguel Núñez. Era el paradigma del resistent, del torturat, del lluitador impenitent. Quan era petit sentia una gran admiració envers la seva figura. Cal dir que hi havia un altre element i és que el Miguel formava part de la meua família. Mes d'una vegada m'havia fet de cangur quan jo era petit i els meus pares buscaven pisos de seguretat. Com que el Miguel i la Tomasa, la "peque" que li deien, eren clandestins absoluts el pis on vivien a Infanta Carlota era un pis de seguretat. Després, quan el vaig retrobar fa pocs anys, em va impressionar molt la capacitat que tenia d'il·lusionar-se, aquesta capacitat de tenir la utopia viva per sobre de tot el pragmatisme del temps. Del Miguel, al final de Bucarest quan faig la pregunta de "va valer la pena tant sacrifici?" en tinc dues respostes que a mi em semblen clarificants. D'una banda Jorge Semprún em va dir: "sí, va valer la pena perquè vam aconseguir la transició" i d'altra banda Miguel Núñez em va respondre amb una reflexió molt interessant "sí, va valer la pena i tot molt bé, però i el món més just?"

Un dels últims treballs d'Albert Solé

És el sentit de la Utopia amb majúscules. I a mi aquesta idea m'ha atret molt. Per això vaig decidir rodar una pel·lícula amb Miguel Núñez, perquè jo segueixo intentant entendre el significat de ser d'esquerres avui en dia. I el Miguel tenia una part de les respostes. La revolució permanent, la lluita permanent.

En un moment del documental, si no recordo malament, el teu pare li diu a la teua mare: "Farem junts la revolució i farem petits revolucionaris". Què es per tu avui ser un revolucionari? Paga la pena tot?

Que ha pagat la pena òbviament sí, perquè els processos històrics només s'entén sobre el conjunt de l'entrega de varies generacions, com ha estat el cas de l'antifranquisme. Com diu Semprún, si mirem els sacrificis personals és difícil dir-li a algú que val la pena. Hi ha gent que hi ha deixat la vida, que ha deixat una existència més o menys pacífica. En el cas del Miguel és difícil dir-ho. Però òbviament, ha valgut la pena. I què és ser revolucionari avui dia? Doncs el que està clar és que alguns dels conceptes del revolucionari de fa un parell de dècades, el tema de lluita de classes, etc. ja no té massa sentit, però sí que té sentit, i aquí torno a la figura de Miguel Núñez, una actitud de protesta permanent del que no ens agrada. Sí que té sentit una actitud d'activitat i d'activisme permanent.

(Per tu) Què és el PSUC?

Per mi el PSUC és l'únic lloc, partit, on es podia militar en els anys durs de la lluita antifranquista si es volia ser conseqüent, si es volia ser seriós. Crec que el PSUC ha estat escola de pràcticament totes les classes polítiques i dirigents que després han comandat la vida política a Catalunya. I això se li ha de reconèixer. En aquest sentit, independentment de quines siguin les sensibilitats de cadascú, crec que aquest és un valor universal. El PSUC, com deia el Miguel, ja no era el partit comunista, era el partit.

Abans d'acabar m'agradaria aclarir un punt, perquè hi ha hagut una certa controvèrsia al voltant d'una afirmació que jo faig a la pel·lícula quan dic que jo crec que el meu pare mai havia estat un comunista. Això ha provocat nombroses crítiques.

Quan faig aquesta afirmació la faig atenent al parany del tarannà polític del meu pare. I és veritat que fins i tot en les èpoques del PSUC a ell se l'havia anomenat *bandera roja bandera blanca*. Se l'anomenava així perquè era molt tebi en segons quines postures. Però, dit això, em sento absolutament orgullós de la militància política del meu pare i de la meua àvia, de la meua mare i pràcticament de tota la meua família, que ha estat militant en algun moment del partit comunista. I això és un llegat i és una manera d'entendre la vida del qual me'n sento absolutament orgullós.

Podeu llegir l'entrevista íntegrament a la web: www.noushoritzons.cat